

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 29. maja 1936

Štev. 21a.

Izhaja vsak četrtak. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 245. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nprankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 ltr, v Franciji vnapij. — Za odgovore je priložiti znamko.

Ponatis začetnih 8 nadaljevanj velezanimivega ljubavnega romana

»Kontesa Klara«

Ta roman izhaja v »Družinskem tedniku« in se je priljubil vsakomur, kdor je prebral prva poglavja. Pričujoči ponatis dobite zastonj v vsaki trafiki ali pa neposredno od uprave »Družinskega tednika«, Ljubljana, Tyrševa 29/1.

Nadaljevanje tega ponatisa berite v šte. 21 »Družinskega tednika« z dne 28. maja 1936.

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku
Georgesa Ohnela

priredil A. R.

2

Kontesa Klara

Ob istem času, ko je mladi grof, otovorjen z divjačino, stopal proti gradu, sta sedeli v velikem grajskem salonu grofica Beaulieujeva in kontesa Klara in uživali prestni jesenski popoldan.

Gospe Beaulieujevi je bilo šele dobrih štirideset let, pa je bila že skoraj popolnoma belolasa; to jo je delalo še posebno dostojanstveno. Ker je bila drobne postave in rahlega zdravja, si je pokrila kolena z volnenim šalom, čeprav se ni bilo hladno.

Kontesa Klara je bolj ležala kakor sedela v velikem naslanjaču. Roke so ji brezvoljno visele čez naslonilo in njene oči so mrtvo strmele skozi okno. Že dobro uro je tako sedela nepremično in tiho in pustila, da se je solnce upiralo vanjo in zlatilo njene lepe plave lase.

Grofica je že nekaj minut nemirno opazovala svojo hčer. Otožen usmev ji je igral na ustnicah. Da bi zbudila hčerino pozornost, je nalašč od časa do časa zakašljala ali pa pomembno zahrkala. Toda deklica ni slišala ničesar, ali pa ni marala slišati. Tedaj je mati nejevoljno odložila svoje ročno delo in očitala poklicala:

»Klara!«
Kontesa je za trenutek zaprla oči, kakor da bi hotela reči zbogom svojim sanjam. Ne da bi bila obrnila glavo, je vprašala:

»Želite, mati?«
»O čem razmišljaš?«
Klara ni takoj odgovorila. Brazda se ji je zarežala v čelo. Toda obvladala se je in mirno je odgovorila:

»O ničemer, mati. Topli zrak me je bil uspaval... Zakaj ste me klicali?«

»Da boš govorila z menoj,« je odgovorila grofica z rahlim očitkom. »Da ne boš sedela tako nemo in vaze zaverovane.«

Mlada kontesa je obrnila k materi svoj lep otoni obraz. In kakor da bi bila hotela na glas povzeti misel, ki ji je prej na tihem sledila, je rekla:

»Kako dolgo že ni pisma iz Bukarešte?«

Grofica je zmajala z glavo, kakor češ: Saj sem vedela, da ti to ne dá miru. In s prisiljenim mirom je odgovorila:

»Kakšna dva meseca bo že.«
»Da, dva meseca...« je pritrdila Klara z boleznim vzdihom.

Zdaj je bilo konec groficihne potrpežljivosti. Vstala je, stopila k oknu in prišla hčer za roko.

»Nikar vendar, otrok moj! Zakaj misliš neprestano na te stvari in samo sebe trpinčiš?«

»O čem naj pa mislim če ne o svojem zaročencu?« je grenko vzkliknila kontesa. »In kako ne bi sama sebe trpinčila, kakor pravite, če pa ne vem, kaj je vzrok temu nerazumljivemu molku?«

»Priznam, da ga res ni moči po-

jasniti,« je resno rekla grofica. »Lani se je še opravičeval, ko ga ni bilo domov, zdaj pa se pretveže več ne išče. In niti pisati se mu ne zdi vredno. Že če bi bila zgolj malomarnost, bi bilo dovolj. Ljudje so čedalje bolj pokvarjeni: niti vljudnosti ne poznajo več.«

Grofica je zmajala s svojo pre zgodaj osivelo glavo.

»A če je bolan?« se je kontesa plaho postavila za svojega izvoljenca. »Če nam nikakor ni mogel pisati ne sporočiti, kaj mu je?«

»To ni prida verjetno,« jo je neusmiljeno zavrnila mati. »Če bi bilo tako, bi bili že dobili kakšen glas s poslanstva. Le meni verjemi, da se mu prav dobro godi, da je zdrav in vesel in da je vso zimo preplešal z bukaškimi frajlicami.«

Klari je živčno trzil obraz in vsa kri ji je izginila iz njega. Nekaj časa sploh ni našla besed. Potem je pa menila s prisiljenim nasmehom:

»Obljubil mi je, da bo za zimo gotovo v Parizu. O, kako sem se veselila, da bom šla z njim na plese in veselice, da se bom ponašala s svojim Gastonom in se veselila njegovih triumfov — morda bi bil potem tudi on moje opazil. Sicer pa moram z grenkobo priznati, mati, da ni bil nikoli ljubosumen, in vendar bi bil morda imel vzrok; zakaj kjerkoli sva se pokazala, povsod so se mi gosposde klanjali in mi dvorili — da, še celo tu, v samostarskem Beaulieuju mi ne manjka častilcev. Saj poznate našega soseda, tovarnarja...«

»Derblaya?«

»Da, gospoda Derblaya imam v mislih, mati. V nedeljo, med mašo — vi niste opazili, ker ste bili zaptoljeni v molitev — v nedeljo torej sem prebirala molitvenik, ko me je iznenada nekaj vznemirilo, sama ne vem kaj. Neka moč, mogočnejša od moje volje, je priklapala mojo pozornost. Zoper svojo voljo sem se ozrla in tedaj sem v senci nekega stebra zagledala gospoda Derblaya.«

»Moli je.«

»Ne, mati, mene je gledal. Srečala sva se z očmi in v njegovih sem brala nemo občudovanje. Hlastno sem se obrnila in se do konca maše nisem več ozrla. Ko sem odhajala iz cerkve, sem morala mimo njega. Ves čas sem čutila njegov vroči pogled in tedaj se je globoko priklonil in me nemo pozdravil. Mislim, da so ga to nedeljo prvič letos videli v cerkvi.«

Grofica je vstala in se vrnila k svojemu naslanjaču.

»Mislim, da bi bilo bolje, če ne bi tako zaljubljen obracal oči in nam rajši povrnil škodo, ki jo trpim zaradi njega. To njegovo nemo občudovanje se mi zdi kar smešno; mislim, da moraš biti res hudo obupana, če se že ukvarjaš z vzdihli tega plavjarja — saj ne zna drugega kakor kovati in razbijati, da nam bo lepega dne še sluh vzelo.«

»O, mati, gospod Derblay je zelo spodoben in res nimam vzroka, da bi se zoper njega pritoževala. Obenila sem ga samo zato, ker mi je pač takrat prišel na um. Naposled je žensko srce kakor veter, danes tako, jutri spet drugače — tako vsaj ljudje pravijo... Grofa ni tu, da bi branil svojo posest, in jaz, ki zdaj še potrpežljivo čakam njegove vrnitve, bi se utegnila tega čakanja naveličati. Gaston tega ne bi smel pozabiti... a vendar pozablja, se mi zdi... Jaz pa čakam osamljena, zvesta in potrpežljiva...«

»Vidiš, to baš ni prav!« ji je živahno skočila grofica v besedo. »Da sem jaz na tvojem mestu...«

»Ne, mati,« jo je resno in odločno zavrnila kontesa. »Ni res, da ne bi bilo prav, a tudi zasluge si zaradi tega ne morem lastiti, ker pač ljubim grofa Blignyja.«

»Ljubiš!« je kriknila grofica z neprikrito nejevoljo. »Le kako mo-

reš biti tako prenapeta! Zakaj naj bi se moralo iz otroškega prijateljstva roditi globoko srčno nagnjenje in iz sorodstva poroka! Gaston in ti sta skup zrasla in si mislila, da se mora to skupno življenje nadaljevati do smrti in da brez njega ne moreš biti srečna... O, otrok moj, saj sama ne veš, kako si abotna!«

»Mati!« je kriknila Klara.

Toda grofica je šla že predaleč in priložnost, da pove, kar ji je na srcu, se ji je zdela preveč ugodna, da bi jo izpustila iz rok.

»Prevelike iluzije si ustvarjaš o grofu. Gaston je vse prej ko idealen zakonski mož: lahkomišel je in nečimr. Sama veš tudi, da ne prenese ugovora; taki možje tudi za zakon niso pravi. Zato že zdaj vidim, kakšna razočaranja te čakajo, če se boš z njim poročila. Ali naj popolnoma odkrito govorim s teboj? Samo povej! Rečem ti, da me ta zveza zelo skrbi.«

Klara se je visoko vzravnila in temna rdečica ji je zalila obraz. Nekaj časa sta se mati in hči nemo gledali. Zdelo se je, da bo prva beseda, spregovorjena med njima, veleusodna.

Prva je pretrgala molk kontesa. Ni se več mogla premagati in razburjeno je vzkliknila:

»Se nikoli niste tako govorili z menoj, mati! Tako mi je, kakor da bi me hoteli pripraviti na nekaj hudega. Ali vam je mar znan skrivni vzrok Gastonovega molka, pa mi ga nočete zaupati? Ali ste kaj izvedeli, česar jaz niti ne slutim?«

Grofica se je zdrznila. Na tako neposreden napad ni bila pripravljena. Šele zdaj se je zavedela, kako globoko vkoreninjena je Klarina ljubezen. Čutila je, da je šla predaleč, in zato se je takoj obrnila v umik:

»Ne, otrok moj, ničesar ne vem; ničesar mi ni nihče povedal. Zdi se mi celo, da mi ljudje premočno povedo. Tako dolg molk mojega nečaka mi je nerazumljiv in mi daje misliti... Kaže, da žene Gaston svojo diplomacijo nekoliko predaleč!«

Klara se je na pol potolažila. Dejala si je, da se je mati razburila zgolj iz trenutne nejevolje; in skoraj ji je morala prav dati. Poslila se je na smeh:

»Le še malo potrpi, mati! Grof me ni pozabil, tega se ne bojim. Boš videla, lepega dne se bo docela nepričakovano pripeljal iz Bukarešte, samo da naju preseneti.«

»Želim ti, hčerka moja, da bi se ti želja izpolnila. Nu, kakor veš, pride danes moj nečak Préfont s svojo ženo iz Pariza; morda bosta ta dva kaj več vedela o njem.«

»Oktavij je že nazaj, mati, pravkar je prišel z gospodom Bachelinom,« je vzkliknila Klara in hlastno vstala, vesela, ker je našla pretezo, da konča mučni razgovor.

Deklica je odšla iz salona. Bilo ji je dva in dvajset let; njena resna lepota se je bila prav to polletje bohotno razcvetela. Bila je prej visoke ko srednje postave, vitka in plavalosa. Ko se je zdaj naslanjala na železno ograjo na balkonu in se lahko sklanjala naprej, se je zdela ko vtešena slika mladostne lepote in moči.

Njena mati je dolgo gledala za njo in ljubezen in ponos sta se zrcalila v njenih očeh. Potem je pa nemo zmajala z glavo in bolesten vzdih se ji je izvil iz ust.

Koraki obeh prišlecev so zaškripali na pesku pod balkonom in njuna glasova sta se čeprav nerazločno slišala še v salon.

Notar Bachelin je bil majhen, okrogel možček kakšnih šestdesetih let. Lase je imel bele ko sneg, rdeči obraz je bil skrbno obrt, škrobljene manšete so bile pa bele ko sneg; tipljena sila makomešan-

skega notarja. Povedati moramo, da se je pri Bachelinovih notarski poklic nekako podedoval: notar je bil njegov ded, notar njegov oče. In vsi Bachelini, kakor daleč jim je segel spomin, so bili notarski zaupniki beaulieujskih graščakov.

Notar Bachelin je bil ravno namenjen na grad, ko je srečal mladega grofa in se mu pridružil. Nihil je pod roko veliko in natrcano aktovko.

»Dober večer!« ju je prijazno pozdravila Klara pred vhomom v salon. »Danes si imel pa posebno veliko srečo,« se je obrnila k svojem bratu in mu prevzela lovsko torbo.

»Ne bom se ponašal s tujim perjem,« je odvrnil Oktavij. »Te divjačine nisem jaz ustrelil.«

»Kdo pa?«

»Tega sam ne vem. Bogme da ne!« je vzkliknil grof, videč, da se je njegova sestra začudila. »Zašel sem bil v malmaisonskih gozdovih, tedaj me je pa ustavil neki lovec in me dokaj neprijazno vprašal, kdo sem in kaj počnem v gozdu. Toda komaj sem mu povedal svoje ime, ko je ne samo vsa njegova nasajenost izginila, nego me je celo ljubeznivo prosil, naj vzamem njegovo divjačino — kar vsilil mi jo je.«

»To je res čudno, hudo čudno,« je menila kontesa. »Da si te ni ta neznanec hotel samo privoščiti?«

»Ne, tega pa ne bi rekel; ravno narobe, zdelo se mi je, kakor da mu je mnogo do tega, da bi se mi prikupil... In potem je tako naglo odšel, da mi ni bilo moči zavrtniti njegovo ponudbo.«

»Ali bi mi dovolili majhno vprašanje, gospod grof?« se je tedaj oglašil notar; ves čas je bil pozorno sledil razgovoru med bratom in sestro.

»O, prosim, kar izvolite, gospod notar!«

»Kakšen je bil ta lovec?«

»Visok in krepak mož, s temnimi rjavimi lasmi in v lovskem jopiču.«

»Aha, je že on!« je vneto pokimal notar. »Gospod grof, lahko vam postrežem s pojasniliom: ta lovec je gospod Derblay.«

»Kaj? Derblay?« je vzkliknil grof.

»V takemle zamazanem jopiču kakor kakšen kmet in sploh z zunanostjo prej kakšnega divjega loveca kakor... kakor — to naj bo Derblay? Nemogoče!«

»Ne smete pozabiti, gospod grof, je odvrnil z drobnim nasmeškom notar, »da smo tu prav za prav vsi bolj ali manj kmetje. Ne, zanesite se, gospod Derblay je bil. Če ga ne bi bil spoznal po vašem popisu, bi mi že njegova ljubezniva ponudba razpršila sleherni dvom. On je bil, nihče drugi!«

»O, potem moram pa priznati, da sem bil jaz vse prej ko vljuden z njim. Govoril sem o njem in dejal, da je siten sosed — ko pa nisem vedel, da z njim govorim! In še druge takšne neprijetne reči sem prav po nepotrebnem omenjal. Moral bom k njemu, da se mu opravičim...«

»To vam ne bo treba, gospod grof; če bi bili tako ljubeznivi in bi me najavili gospe materi, vam bom v njeni navzočnosti lahko omenil nekatere reči, ki bodo prav gotovo spremenile vašo sodbo o gospodu Derblayu.«

»Tem bolje,« je odgovoril Oktavij in odložil svojo lovsko opremo. »Nihče si tega bolj ne želi kakor jaz.« Malo se je zamislil, potem je pa povzel: »Ta tovarnar bi utegnil biti, sodeč po njegovi zunanosti, prav prijeten tovariš.«

S temi besedami je stopil v salon. Spoštljivo je poljubil svojo mater in dejal:

»Gospod notar je prišel, mati. Z vami bi rad govoril.«

»Zakaj pa ne vstopi?« je živahno vzkliknila grofica. »Že najmanj deset minut vas poslušam, kako se

na hodniku pogovarjate. Dober dan, gospod Bachelin!

Notar se je tako globoko priklonil, kakor mu je le dala njegova čokata in rejena postava.

»Ali mi prinašate dobre novice?« je vprašala grofica.

Dolje smehljajoči se notarjev obraz se je izpremenil, kakor bi odrezal; postal je resen in zaskrbljen. Ne da bi bil naravnost odgovoril, je menil:

»Da, novice vam prinašam, milostljiva gospa... In kakor da bi bil hotel obrniti pogovor drugam, je naglo povzel:

»Davi sem bil v Malmajsonu pri gospodu Derblay. Vse težkote in nevšečnosti zastran me je obvojale poosestje so odstranjene. Moj ugledni prijatelj pristane na vse pogoje, ki jih izvolite zahtevati, in je rekel, da se bo z veseljem uklonil vašim željam.«

»O, če je tako,« je menila grofica nekam v zadregi, »če je tako, mu pa sploh ne bomo dajali pogojev. Od tistega trenutka, ko ni več prepira, tudi ni več zmagovalcev ne premagancev. Zadevo prepuštam kar vam in že vnaprej vse sprejemam, kar boste odredili.«

»Imenitno, milostljiva gospa! Kar srečen sem, da bo poslednji vladala sloga med tovarno in graščino. Gre le še za to, da se premirje podpiše. V ta namen misli priti gospod Derblay s svojo sestro v Beaulieu, da se vam pokloni, milostljiva gospa — če vobče to dovolite...«

»Menda! Kar pride naj! Prav rada bi že spoznala tega Ciklopa, ki zavija vso dolino v saje in dim... Toda zdi se mi, da ni samo ta mirna pogodba tako natrpača vaše torbe,« je menila nato in pokazala na notarjevo aktovko. »Najbrže mi prinašate nove akte o naši london-ski pravdi?«

»Da, milostljiva, zadeli ste,« je pritrdil Bachelin z vidnim vznemirjenjem. »Če je takšna vaša želja, pa govoriva o poslovnih zadevah...«

To reki je grofico pomembno pogledal in pokazal z očmi na sina in hčer.

Graščakinja ga je razumela. Neka nedopovedljiva skrb ji je kakor mōra legla na srce. Le kaj ji ima njen zaupnik tako važnega povedati, da hoče na samem govoriti z njo?

Toda grofica je bila odločna ženska in ni bila vajena dolgega obotavljanja. Obrnila se je k svojemu sinu:

»Daj no, Oktavij, poglej, ali je že napreženo. Jean mora takoj na postajo, saj veš, da pričakujemo goste o petih.«

Kontesa Klara je radovedno pogledala mater, njen brat je pa od osuplosti obstal. Materina namera je bila preveč jasna, da je ne bi bila otroka razumela: hotela je biti na samem z notarjem.

Nemo sta se deklica in mladi mož priklonila in odšla, vsak pri drugih vratih.

Gospodična Klara je krenila počasi na vrt. Neki glas ji je rekel, da je notar prinesel tudi vesti od Gastona. Vse mogoče misli so se ji podile po glavi in srce ji je mahoma začelo divje razbijati. Nestrpno je jela hoditi med drevjem sem in tja.

V salonu sta ostala grofica in notar sama. Gospod Bachelin si ni več prizadeval, da bi se kazal vedrega in nebriznega: njegov obraz je postal resen in zaskrbljen.

Grofica je prva izpregovorila:

»Nu, ljubi gospod Bachelin, kaj mi boste povedali?«

Notar je žalostno zmajal z glavo. »Ničesar dobrega, milostljiva gospa, in zato me tudi vidite tako resnega. Pravda, ki jo je bil začel vaš pokojni mož, grof Beaulieu, proti svojim sorodnikom na Angleškem, se mi vidi na slabih nogah... in...«

»Nočete mi povedati vse resnice,« mu je skočila grofica v besedo. »Da imate le še žarek nade, ne bi bili tako pobiti, kakor ste. Govorite, tako močna sem še, da bom prenesla to resnico. Angleška sodišča so torej to stvar razsodila? Naša pravda je izgubljena, kaj ne?«

Pokojni grof Beaulieu je imel podedovati precejšnje premoženje po nekem sorodniku, umrlem na Angleškem. Toda londonski sorodniki so našli med določbami oporoke in paragrafi nekakšno navzkrižje in niso marali oporoke priznati. Tako se je razvila več let trajajoča tožba; njenega konca grof Beaulieu ni več ućakal.

»Izgubljena?« je zategnil notar, toda že glas ga je izdal.

Grofica se je ugriznila v jezik in v oćeh sta se ji zalesketali dve solzi.

Gospod Bachelin je začel razburjeno hoditi po sobi. Zdelo se je, da je popolnoma pozablil, kje je, kajti srdito je mahal z rokami in dajal duška svoji jezi:

»Pravda je bila že koj spocetka izgubljena! Advokati so sami osili! In zraven požrešni na denar, da je kaj! Napišejo vam pismo: plaćaj! Vi jim odgovorite, oni preberejo vsi odgovor — spet: plaćaj!... O, kakaj me ni pokojni grof vprašal za svet! A kaj, ko je bil takrat v Parizu, njegov odvetnik «

»Pa samo izkorisćal!... Pariski

odvetniki so tudi sami osili; nič drugega ne znoj in nič drugega jim ni v mislih kakor lastna korist!«

Notar je prenehal hoditi sem in tja. Ustavil se je pred grofico in soćutno dejal:

»Hud udarec je to za Beaulieu!«

»Da, strašen,« je zamrmrala grofica. »Strašen zato, ker sta moja otroka zdaj tako rećo beraća. Še dobro, da imam jaz nekaj lastnega imetja! Toda treba bo najmanj deset let skrajnega varćevanja, če hoćem naše razdrapano denarne razmere kolićkaj spraviti v red.«

Gospod Bachelin je nemo poslušal grofićino tožbo. Vedel je, da je pravda definitivno propadla; malo prej je bil dobil razsodbo, in proti njej ni bilo več priziva. Pokojni grof Beaulieu se je bil zadeve lotil dosti preveć lahkomićselno in tako je pravda imela že v zasnovi kal propada.

»Nesreća nikoli ne pride sama,« je rekla grofica in vpraćujoće pogledala notarja. »Vtis imam, da mi imate še nekaj hućega povedati — ali se motim? Povejte mi rajši kar koj vse,« se je vdano nasmehnila, toda smeh se ji je polomil. »Hujšega, kakor sem ta trenutek doživela, se mi pać ne more nič več pripetiti.«

»Veselićo bi me, milostljiva gospa, če bo to res. Potem mi vsaj ne bo tako mućno povedati vam, kar še imam na sruću... Toda na žalost predobro poznam vaš znaćaj in vem, da vas bo od obeh nesreć izguba denarja manj hućo zadela...«

Grofica je prebledela in vztrepetala. Slutila je, kaj ji bo notar povedal.

»Nekaj ste izvedeli o grofu Blignyju!« je vzkliknila s tresoćim se glasom.

»Dali ste mi nalog, milostljiva, da poizvem, kako živi in kaj poćne vaš gospod nećak,« je rekel notar z nekim prezirljivim naglasom, tem ćudnejšim, ker je bilo znano, da je pri njem plemstvo v velikih ćasteh.

»Ravnal sem se po zapovedi in moja najnovjša poizvedba pravi: grof Bligny je že šest tednov v Parizu.«

»Že šest tednov!« je poparjeno zajeknila grofica. »A kako da mi v Beaulieuju tega ne vemo?«

»Ker se je vaš gospod nećak najbrže dobro premislil, da bi vam to sporoćil...«

»In nič ga ni bilo k nam! In še zdaj ga ni, ćprav veš, kakšna nesreća nas je zadela! Kaj ne da ve, gospod Bachelin?«

»On je bil eden izmed prvih, ki je to izvedel, milostljiva.«

Grofico so te besede vidno potrle. Nekaj trenutkov je bilo vse tiho v salonu.

»Da, zadeli ste, Bachelin,« je potem z muko izpregovorila graščakinja. »Ta novica me je zadela okrutneće kakor Jobova vest o izgubi pravde. Grof Gaston bi nas rad zatajil. Ni ga bilo k nam in ga ne bo; slutila sem to. Pri nas se mu je hotelo samo denarja. Denar je izgubil in gospoda zaroćenca ne bo več na spregled... Da, da, denar je geslo današnjee pokvarjene dobe. Lepota, ćednost in razum današnjemu svetu nič več ne pome-nijo...«

Bachelin je mirno poslušal ogorćeni izliv uzaljenega materinskega srca. Na tihem se mu je pa zoper njegovo voljo kar dobro zdelo. Ne zavedajoć se nespodobnosti takšnega poćetja, si je za hrbtom pomel roke.

»Milostljiva,« je dejal, »mislim, da delate krivico sedanjí dobí. Res je, realizem in materializem sta zdaj na sploh v modi, toda zato ne gre kar vseh obsoditi. Še živí ne-sećićni moćki, ki so jim lepota, ćednost in um najvišjee vrline pri ženski. Ne trdim sicer, da poznam mnogo takih ljudi, a enega le poznám — in to je dovolj.«

»Kaj pomenijo te besede?« je začudeno vpraćala graščakinja.

»Samo tole,« je počasi odgovoril notar. »Poznam nekega zelo ćastivrednega moćka, štejem ga med svoje prijatelje, in ta moć je videl mlado grofićino in se pri prići zaljubil vanjo. Ker je vedel, da je zaroćena z mladim grofom, se ni drznil razkriti svojih ćustev; danes ko ve, da je spet prosta, bo pa izpregovoril, če bo gospa grofica dovolila.«

Grofica je strmo pogledala gospoda Bachelina.

»Ta moć je René Derblay, kaj ne?«

»Da, milostljiva gospa, uganili ste,« je drzno pritrdil notar.

»O, vem, kakšna ćustva goji plavćar do moje hćere,« je povzela grofica. »Saj jih pred nikomer ne taji.«

»Zato, milostljiva, ker ljubi mlado grofićino, ker jo ljubi iskreno kakor le kdo!« je vneto vzkliknil notar. »Toda vi gospoda Derblaya ne poznate in zato ga pać ne morete prav prećeniti.«

»Vem le to, da je daleć na okoli zelo priljubljen in v ćasteh pri ljudeh... A vi, dragi moj Bachelin, vi morate biti, če se ne motim, njegov dober prijatelj, ko vas je sama hvala o njem?«

»Naj vam povem samo to, milostljiva, da poznám gospoda Renéja in njegovo sestro Suzano že

od rojstva. Njegov oće me je štel med svoje prijatelje, in na to sem si nekoliko domiřlal... To naj vam bo v pojasnilo, milostljiva, zakaj sem se vam drznil govoriti o njegovih ćustvih. Upam, da mi ne boste zamerili. V mojih oćeh ima gospod René le eno napako: svoje ime. Piše ga z eno samo besedo, brez opusćaja! — ćprav vem, da je drugaeć njegova rodbina zelo stara in ugledna. Bogve ali se niso njegovi predniki pisali z dvema besedama, pa so za velike revolucije opustili tako pisanje?«

»Naj le obdrži ime, kakor ga ima,« je rekla žalostno grofica. »Temu imenu dela ćast, in v dobi, v kakršni živimo, to zadoćća. Samo grofa Gastona poglejte: pustil je Klaro, ko je izvedel, da je brez denarja. Zdaj ga pa primerjajte z gospodom Derblayem, s tistim, ki ljubi obubořano dekle — pa mi povejte, kateri od obeh, plemić ali navadni meććan, je v resnici plemeniti!«

»Gospod Derblay bi bil srećen, če bi vas mogel slišati.«

»Ne omenjajte mu tega,« je resno odkimala graščakinja. »Kontesa Klara ne bi od nikogar sprejela velikodušnosti. Kolikor jo poznám, se mi zdi najverjetnejše, da bo ostala neporoćena. Daj Bog, da je ne bi ta dvojni udarec preveć prizadel!«

Notar je malo pomolćal, nato je pa dejal z glasom, ki se mu je tresel od prikritega vznemirjenja:

»Naj se zgodi karkoli, milostljiva gospa, spomnite se, da bo gospod Derblay najsmrećnejši ćlovek na svetu, če mu vsaj upanja ne vzamete. Čakal bo, zakaj on ne spada med tiste, ki ćutijo danes tako, jutri pa drugaće... In zdaj, če mi dovolite, naj vam dam dober svet: ne govorite o tem gospodićni hćeri! Morda se bo mladi grof še premislil. In naposled bo kontesi za trpljenje še zmerom ostalo dovolj ćasa.«

»Prav imate. Toda svojemu sinu morám vendarle povedati, kakšna nesreća ga je zadela.«

To reki je vstala in stopila proti verandi. Tam je pomignila mlademu moću, ki je potrpećljivo čakal, kdaj bo konec razgovora.

»Nu,« je veselo vzkliknil, »ali je seje že konec, ali me pa kličete, da se je tudi jaz udelećim?«

»Da,« je tiho odgovorila grofica. »Nekaj važnega ti morám zaupati, le bojím se, da ti bo šlo preveć do srca.«

Mladi grofić se je zresnil.

»O ćem govorite, mati?«

»Gospod Bachelin, sin moj, je dobil od našega londonskega zastopnika pismo.«

»Zastran pravde?«

»Da.«

Oktavij je pristopil bliže k materi in jo nežno prijel za roko:

»Izgubili smo, kaj ne?«

Grofico je presunilo, videć kako hladnokrvno je njen sin sprejel nesrećno novico. Vpraćujoće je pogledala Bachelina, kakor da bi terjala od njega pojasnilo. Ker je pa notar molćal, se je spet obrnila k svojemu sinu.

»Fak si že vedel?« je vpraćala in globoko zasopla. Kar oddahnila se je, videć, da se je Oktavij tako hitro vdal v usodo.

»Vedel ravno nisem,« je odgovoril mladi moć, »le slutil sem. Toda reći nisem maral ničesar, ker vam nisem hotel vere jemati. Zdaj vam lahko povem: že dolgo sem bi prepićan, da je pravda izgubljena, in zato me tudi ni preveć pretreslo. Hudo mi je bilo le zaradi moje sestre, ker je bila v nevarnosti njena dota. Mislim pa, da se dá ta stvar zelo enostavno urediti. Dajte Klari še tisti deleć iz svojega imetja, ki ste ga meni namenili — zastran mene bodite pa brez skrbi, se bom že kako prebil v življenju.«

Pri teh velikodušnih sinovih besedah je grofica zardela od ponosa. Obrnila se je k notarju in vzkliknila:

»Kako sem mogla tožiti in obupavati, ko imam pa takega sina!« To reki si je sklenila v roke. »Vrl dećko si, sin moj!«

»Ne hvalite me,« je ganjeno odgovoril Oktavij. »Rad imam svojo sestro in vse bi dal, da bi bila srećna. A ko že govorimo o teh žalostnih rećeh — ali ne mislite, da je moćk mojega bratrca nekako v zvezi z izgubljenjo pravdo?«

»Ne, ne, motiš se, otrok!« je hlastno vzkliknila grofica. »A če bi se Gaston res...«

»O, to naj vas ne skrbi, mati,« ji je skoćil Oktavij v besedo. »Če bi se Gaston obotavljal izpolniti svojo besedo, danes ko mu moja sestra ne more več postreći z milijonom v vsaki roki, bi rekel, da grofić Beaulieuji niso tiste vrste ljudje, ki bi ga prijemali za besedo. Denimo, da se Gaston res ne bi hotel poroćiti z mojo sestro: mislim, da ne bomo mi tisti, ki bi zató škodo trpeli.«

»To si dobro rekel, sin moj!« je vzkliknila grofica.

»Imenitno, gospod grofić!« je navdućeno pritrdil še notar. »In če

Notar meri na pisavo d'Erblay: d' in de (kakor v nemščini »von«) je v francoćini znak plemstva.

mlada kontesa ni več dovolj bogata za takele lovce na doto, bo sama še zmerom zadoććala za tiste, ki ljubijo s srećem.«

Grofica je notarja strogo ošinila z oćmi in mu brez besede zapovedala molk. Toda gospod Bachelin ni mogel skriti zadovoljstva, videć, da se je tako srećno konćala kriza, ki se je je bil tolikanj bal; spoćljivo se je poslovil od graščakinje in njenega sina in naglo, kakor so mu stare noge dale, krenil nazaj proti Malmajsonu.

3

Nesreća v rudniku

Gospod Bachelin se ni motil: res je bil gospod Derblay tisti, ki ga je bil mladi grof Beaulieu srećal v tolikanj nekazni obleki v malmajsonskih gozdovih. Zaman ga je grofić klical nazaj, tovarnar ga ni maral slišati. Neobćutljiv za veje, ki so ga opletale, in trnje, ki se mu je zadiralo v kožo in obleko, je planil skozi gozd, ne vedoć, kam hiti. Tako praznićno je bilo v njegoví duši; saj ga je bilo to prećudno naključje približalo njej, ki jo je obojeval v svojih sanjah.

Hitel je skozi gozd nizdol proti dolini. Čedalje hitreje so ga nesle noge, kakor so se mu ćedalje mrzlice neje podile misli po glavi.

»Če bo grofić izvedel, s kom je govoril — in izvedel bo prej ali slej — pać ne bo mogel imeti v slabem spominu moćka, ki je bil dotlej po njegovih besedah graščakovim tako neprijeten sosed. Kdo ve... morda bo to srećanje obrodilo prijaznejše razmerje med obema sosedoma? A to bi pomenilo, da bi smel priti v bližino nje, katere sladki obraz se mu kaće v vsakih sanjah, smel bi z njo govoriti!...«

Toda pri tej misli se mu je skoraj zameglilo pred oćmi; zdelo se mu je, kakor da bi mu v njeni navzoćnosti besede zastale v grlu, in tedaj bi zbećal v najbolj skrit kot, da bi jo od onod v miru opazoval, ves srećen že zaradi njene navzoćnosti same.

»Srećen? Ali bi bila to sreća? Le kam bi ga mogla pripeljati ta brezupna ljubezen? Da bi se morda v drućbi nekaterih privilegiranih znancev lahko udelećil ženitovanjske pojećine na ćast njej, ki hrepeni po njej vse njegovo bitje?« Kajti da se bo mladi grof prej ali slej vrnil, ni dvomil niti trenutek. A če že njega ne bi bilo več, bo pa prišel kateri drugi snubec, žlahten kavalir, ki mu ne bi bilo treba drugega kakor samo svoje ime povedati, pa bi ga že sprejeli z razširjenimi rokami, medtem ko bi njemu, neplemiću, mrzlo in prezirljivo pokazali vrata.

Vse v njem je ohromelo ob tej misli in žalost in malodušje mu je leglo v dušo. Nić več ni hitel ko preganjana divjad; počasi in trudno je stopal po poti proti Malmajsonu in zraven mehansko trgal listje z vejic in ga drobil s prsti. Zatopljen v grenke misli je naposled obstal in se naslonil na hrast ob poti.

Priklical si je v spomin, kaj je dotlej storil in dosegel v življenju, in se vpraćal, ali si je pać zaslućil srećo, ki po njej kopni.

Po konćanih študijah na tehnikí je postal s tri in dvajsetimi leti inženjer. Poln naćrtov in velikih nad se je pripravil, kako bi izpopolnil svoje znanje, ko ga je kakor blisk z jasneća zadela brzobjavka z doma: mati mu je umrla! Tako je njegova desetletna sestra Suzana ostala sirota, zakaj njegovega oćeta, vedno zaposlenega in-dustrija, so kupćje neprestano klicale na pot in ga ni bilo skoraj nikoli doma.

Toda nesreća pride redko sama. Ni še minilo pol leta po materini smrti, ko je oćeta zadela kap. Mladi René in njegova ljubljena sestra sta zdaj ostala res popolnoma sama na širnem svetu.

A če bi bilo samo to! Ko je začel pregledovati oćetovo zapuščino, ga je čakalo nič koliko mućnih presenećenj. Njegov oće, sicer bister moć in dober ćlovek, je imel samo eno napako, a ta je odtehtala mnogo vrlin: lotil se je bil već stvari, kakor so mu jih sredstva dopuščala. In tako se je dostikrat zgodilo, da je sicer pri enem podjetju zaslućil, toda ves dobićek je komaj zadoććal, da je zamašil luknjo drugod. Neizogibne katastrofe ga je rešila smrt.

René se je mislil kot inženjer posvetiti bolj znanstvenemu raziskovanju kakor praksi. Toda stanje, v katerem je našel oćetova podjetja, mu je vse naćrte postavilo na glavo. Sicer bi bil lahko vse skupaj likvidiral in se potem šele lotil svojih naćrtov. Toda to bi pomenilo polom; kajti zapuščine je bilo komaj, komaj toliko, da bi za silo zadoććalo za kritje obveznosti — a kaj bi bilo potem s Suzano? Niti trenutek ni takrat René premišljal: odpovedal se je svojim lepim naćrtom in si naprtil na rame tećko breme, ki je bil njegov oće omahnil pod njim: postal je industrijeec.

Tećka naloga! Česa vsega ni bilo v zapuščini! Topilnica, kamnolomí, plavć! Toda René se je pogumno

lotil tećke naloge. Delal je ne-utrudljivo, skoraj noć in dan, već ko šest let. Kar je bilo v zapuščini gotovine, jo je naložil v zboljšanje in moderniziranje naprav; in ko je tako spravil podjetja počasi na noge, jih je većidel poprodal in si je obdržal samo tista, ki so se mu zdelá najbolj donosna.

Po sedmih letih trdega garanja je bilo oćetovo ime popolnoma oprano: vsi dolgoví so bili poplaćani in René je bil lastnik cvetoće topline v Nivernaisu in plavća v Malmajsonu. Danes je bil popoln gospodar na svojem in se je zavedal, da lahko svoja podjetja še mnogo bolj razširi. Vsi, ki so ga poznali, so ga spoćevali; če bi bil le hotel kandidirati, bi bil izvoljen že vnaprej. Saj res! Morda bi ne bilo tako nápak, če bi malo raz-mišljal o tem. Človek nikdar ne ve, s ćim ustreže ženski nećimrnosti.

Tako je polagoma spet oživelo upanje v Renéjevem sruć. Iztrgal se je iz svojih misli in krenil naprej.

Kmalu je prišel na prostrano jaso. Na desni je ležala dolina s polji in travniki, na levi so se vzpenjale skalnate plasti; v njih so bili vhodi k rovom. Majhna rudniška železnica se je zložno dvigala k jaćkom in je odvajala izkopano rudo naravnost v plavć.

Pogled v to realnost je Renéja popolnoma zdramil. Sklenil je malo pogledati, kako gre delo v rudniku, in je zavil na levo.

Toda ćim bliže je prihajal, tem bolj se mu je zdelo, da sliši neko vpitje in klice na pomoć. Pospešil je korak in ko se mu je odprl raz-gled, je res zagledal grućo razbur-jenih ljudi pred vhodom v rov.

Spustil se je v tek. Čez dve ali tri minute je bil že na kraju nesreće.

Prvi mah je izpregledal, kaj se je zgodilo. Zaradi premoćnih tal se je bila zemlja utrgala, vagonćki so se prevrnili in ob znoću po-boćja je pesek in leseno kolićje zasulo voznića vlaka, dećka kakih šestnajstih let. Već dninarjev in delavk je stalo na kraju nesreće in vplilo in jadikovalo, sredi njimi je pa na ves glas jokala neka ženska in vila roke.

René je odrinil ljudi.

»Kaj se je zgodilo?« je vpraćal s strahom. Ko je jokajoća žena zagledala tovarnarja, je udarila v še hućši jok.

»O, gospod inženjer,« je ihtela, »mojega sina je zasulo! Že več ko tri ćetr ure je pokopan v pesku...«

»Kaj ste storili, da ga rešite?« je resno vpraćal Derblay in se obrnil k rudarjem.

»Odkopali smo pesek, kolikor smo le mogli,« je odgovoril eden izmed njih in pokazal na velik odkop. »Toda tramovja se ne upamo dotakniti, zakaj ena sama nepre-vidna kretnja, pa se vse podre in nesrećnemu fantu potem ne bi bilo več rešitve; zmrvilo bi ga v kašo.«

»Še pred desetimi minutami nas je klical,« je jadikovala nesrećna mati, »a zdaj ga ne slišimo nič več! O, gotovo se je zadušil! Ubogi, ljubi moj Jacques, tako boš torej moral umreti brez pomoći! In nesrećnica se je med počevitím ihten-jem vrgla na tla, puleć si lase od obupa in nemoći.«

Derblay je dal enemu izmed rudarjev svojo puško, legel na zemljo in položil uho na tram, ki je molel iz peska.

Toda v pešćenem grobu, kjer je ležal zasuti delavec, je vladala smrtna tišina.

»Jacques!« je zavpil tovarnar v tram. »Jacques, ali me sliši?«

Komaj slišno jećanje je odgovorilo Derblayu.

»Ali me sliši? Jacques!«

»Da!...« je prišel pridrućen glas iz globine.

»Ali se lahko premakneš?« je vpraćal Derblay dalje.

Nekaj ćasa je bilo vse tiho. Potem je prišel komaj slišen odgovor: »Ne... Mislim... da imam... zlomljeno... nogo...«

»Ne boj se, dećko, takoj te bomo rešili!« je vzkliknil René in se vzravnal.

»Naprej! Vzemite tiste drogove in vzdignite mi tale tram!« je zapovedal nato in pokazal na lesen kol, stisnjen med razbitinami; zdelo se je, da bo kakor nalašč služil za vzvod.

»Izključeno, gospod,« je odgovoril delovodja in žalostno zmajal z glavo. »Tako bi se vse podrló! Samo ena moćnost je: trije ali štirje krepki moćje bi morali drug za drugim v jamo, da nesrećneća raz-bremene. Medtem bi pa z drogovi vse skup podprli, toda nevarno bo, hudo nevarno in zelo verjetno je, da bomo spodaj ostali.«

»Vseeno, tvegati moramo,« je rekel odloćno Derblay in preletel z oćmi delavce. Videć, da stoje vsi nepremićno in v nemi zadregi, je nabral ćelo in rdećica ogorćenja mu je šinila v obraz.

»Če bi ležal tu spodaj kateri iz-med vas: kaj neki bi si mislil o svojih tovariših, če bi ga pustili, kjer je, in ne bi niti z mećincem ganili, da ga rešijo? Nihće med vami nima poguma? Tudi prav; bom pa jaz tvegal.«

Brez pomišljanja se je sklonil in se spustil v malo prej odkopano jamo.

Med ljudmi je završalo. Val občudovanja in hvaležnosti je zletel po množici, in kakor da bi bil tovarnarjev zgled vili ljudem novega poguma, so se štirje ali štiri možje spustili za plavžarjem v izkop, vsi drugi so se pa z združenimi močmi uprli v lesene kole, da se ne bi podrli.

Spet je postalo vse tiho. Slišalo se je le še ihtenje obupane matere in težko sopenje reševalcev. Nekaj minut je preteklo, dolgih ko stoletje. Potem so se zaslišali vzkliki zmagoslavlja.

Vsi blatni in umazani, z opraskanimi rokami so se prikazali na dan drug za drugim štirje delavci in poslednji za njimi gospod Derblay z nezavestnim dečkom v naročju.

Trenutek nato so koli, ki so jih bili delavci izpustili, s strahovitim pokom treščili v globino.

Gledalci so nemo in spoštljivo stali okoli rešiteljev in rešenca, od veselja skoraj zblaznela mati pa ni vedela, ali bi najprej objela svojega sina ali za zahvalila tovarnarju.

»Zdaj pa nesite dečka domov,« je rekel René, »in pošljite po zdravniko!«

To reši si je popravil obleko, vzel puško in nadaljeval pot v Malmaison.

Novici o strašni nesreči je kmalu sledil glas o srečni rešitvi in ko se je René bližal gradu, je že zagledal svojo sestro, kako mu je v spremstvu notarja Bachelina prihajala naproti.

Ko je Suzana uzrla svojega brata, je pospešila korak. Deklici je bilo sedemnajst let in na njenem svežem, vedrem obrazu je bila prečudno ljubko zapisana zaupljivost in odkritost. Rjave oči so se ji še bolj smejale kakor njene ustnice. Dekličin obraz ni kazal tiste pravilne lepote, ki s svojo hladnostjo človeka skoraj odbija; zato je pa njena naiivna ljubkost pri prici vsakogar osvojila, tako neodoljiva je bila njena milina.

»V svoji nepotrpežljivosti se je deklica spustila v tek in je vsa zaskopila hotela planiti svojem bratu okoli vratu, toda René jo je pohlevno odrinil: »Ne dotikaj se me, saj vidiš, kako sem umazan — drugače si boš vso obleko pokvarila!«

»Kaj mi to mar!« se je veselo zasmejala Suzana. »O, da, da te objamem! Rešil si človeka! Dobri moj René, povsod kjer je treba storiti kaj lepega in plemenitega, povsod si ti zraven.«

Deklica je z obema rokama prijala brata za glavo in ga nežno poljubila.

Medtem se je bil tudi gospod Bachelin sopihaše približal.

»Dober dan, dragi prijatelj,« je pozdravil. »Spet novo dobro delo na vaš rovaš.«

»Ne govorimo več o tem, prosim vas,« ga je smeje ustavil René, »res ni vredno besed. Najresnejše pri stvari je to, da se mi zdi, da se je fant potolkel. Prav bi bilo, Suzana, če bi stopila z Brigito in z domačo lekarno k njegovi materi. Če bo kaj stalo, boš kajpada ti plačala.«

»Rade volje, dragi brat,« je odgovorila deklica in že je odbrzela. »Tudi midva bi stopila v hišo, ljubi gospod Bachelin,« je menil Derblay. »Saj sem kakor viomilec! Vsaj preobleči in umiti bi se moral.«

René in notar sta krenila čez prostrano, s starimi lipami zasajeno dvorišče, v čigar središču je sredi med cvetličnimi gredami veselo igral vodomet.

Malmaisonki gradič je zgrajen na privozu iz rjavega peščenca. Mračno in na oko žalostno je to poslopje in njegove skrlnate strehe se otopočno rijejo na nebu. René je imel svoje stanovanje samo v enem krilu gradu. V pritličju je bil njegov veliki delovni kabinet z visokimi, do stropa segajočimi knjižničnimi policami. Sredi sobe je stala velika pisalna miza, vsa pokrita s knjigami in papirji.

René je peljal gospoda Bachelina v svoj kabinet. Vedel je, da je bil notar danes v Beaulieuju; nestrpen kakor vsi zaljubljeni, je hotel čimprej izvedeti vse važne in nevažne novice, ki jih je utegnil njegov stari prijatelj slišati pri grajski gospodi.

Toda danes se ni gospodu Bachelinu prav nič mudilo. Mirno je sedel v naslanjaču in le je zdaj pa zdaj raztreseno pogledal tovarnarja, ki se je bil kakor velkanski vprašaj ustopil predenj. René ni mogel več skriti svoje nestrpnosti. »Ali ste beaulieujski graščakini omenili moje pravne predloge?« je vprašal na videz mirno.

»Menda!«

»In so se ji zdeli sprejemljivi?«

»Popolnoma.«

René je poškilil proti notarju, le-ta je pa vztrajal v svoji redkobesednosti. Šele čez nekaj časa se je odločil za zaupljivejši ton:

»Ali ste rekli, da ji je tudi moj lov na razpolago?«

»Čemu neki?« je mirno odvrnil notar in skoraj porogljivo ošinil plavžarja z očmi.

»Čemu? Kako le morete vprašati!« je začudeno vzklil René.

»Ne razumete?« se je naredil nevednega stari notar. »Zato ker ste danes sami o tem govorili mlademu grofiču, in sicer na hudo romantičen način.«

René je zardel in je v zadregi pobesil glavo.

»Aha, gospod Beaulieu vam je govoril o najinem srečanju? A vendar... saj ni mogel vedeti, s kom ima opravka!«

»Jaz sam se mu povedal; ali bi mu bil moral nemara še to povedati, da ste mu napolnili njegovo lovsko torbo iz same ljubezni do njegove sestre?«

»O, dragi prijatelj!...«

»Glej, glej, ali hočete mar tajiti?« ga je podražil Bachelin. »Nemara pa nič več ne ljubite mlade kontese?«

»O, ko bi si le mogel izruvati to ljubezen iz srca, saj mi je samo v gorje,« je otožno odgovoril René.

»Kako morem jaz, mož ki je leta in leta živel sam zase, samo v svojem delu — kako naj mislim na to mlado dekle, tako lepo in tolikanj ponosno? Ko sem jo prvič videl, je bila resna in zamišljena; najbrže jo je skrbelo nezamisljivo vedenje njenega zaročenca. In zoper svojo voljo, sam ne vedoč kdaj, sem se vanjo zaljubil. Prezrl sem globoki prepad, ki me loči od nje, pozabil sem razliko najinega družabnega položaja. Nisem se zmenil za glas svoje pameti, ne za nasvet svojih izkustev; videl in slišal sem samo čar ljubezni, ki je neodoljivo uklenil mojo dušo. O, prijatelj, samega sebe me je sram, in vendar nimam moči, da bi se uprl tej blazni strasti, ki me opaja, ki me navdaja z neizrekljivo naslodo — ki mi daje vse, vse, le upanja ne. Kajti tu se neha moja slepota: upanja ni v mojem srcu.«

»Upanja ni?« Že mogoče...« je počasi odvrnil notar. »Toda ljubezen vas zato prav gotovo ni minila, kaj ne? Torej sem imel prav, ko sem govoril z grofico.«

»Govorili ste? Z grofico?« je zajeknil René. »O čem ste govorili?«

»O čem drugem, kakor o tem, kar ste mi pravkar tolikanj strastno in prepričevalno razlagali.«

Derblay je z grozo odstopil za korak. V njegovih očeh se je utrlil blisk. Moral se je ugrizniti v ustnice, da je vdušil razburjenje, ki si je hotelo dati duška. In s stisnjenimi zobmi je vzklil:

»Ali sem vas mar pooblastil, da govorite z grofico o teh stvarih?«

»Ne, tisto pač ne; pooblastili me niste,« je mirno odgovoril notar.

»Toda, tako mi vseh svetnikov, priložnost se mi je zdelala preveč ugodna, da je ne bi izrabil. Glejte, ali ni najboljšje, da se zadeva čim prej razčisti? Vi bi se bili morda še tedne ali celo mesece obotavljali in se čedalje bolj zapletali v to ljubezensko pustolovščino. Ali ni bilo zatorej boljše, takoj vse povedati, tudi če bi tvegalo oholo zavrnitev? Nu, zato sem torej zinil. Ali se vam ne zdi, da sem prav storil?«

René ni odgovoril, saj je komaj slišal, kaj mu notar pripoveduje. V viharju svojih čustev je skoraj izgubil zavest o tem, kaj se okoli njega dogaja. V ušesih mu je brnelo in megla se mu je delala pred očmi, in kakor razodetje usode se mu je zdel lastni glas, ki mu je koval v sencih: »O, Klara! Če bi bilo vendarle mogoče —«

Notarjev glas ga je zdramil iz omote.

»Hej, prijatelj!« je zavpil gospod Bachelin. »Zakaj me tako srepo gledate, kakor da bi vas bil kdo hipnotiziral?«

René si je potegnil z roko po čelu, kakor bi bil hotel pregnati bolesten privid. Nato je vročično dejal:

»Oprostite... Misel, da ste brez moje vednosti tako globoko posegli v moje usodo, me je docela zbegala. Če bi bil to pričakoval, bi vas bil prav gotovo prosil, da ničesar ne rečete. Od tistega dne, ko sem bil tak slab, da sem vam priznal svojo ljubezen do mlade kontese, se neprestano kesam svoje slabosti. Toda zdi se, da je zaljubljenec srce pretresno, da bi moglo sprejeti vse blaženstvo; zato mu prekupi, nehoti mu uide priznanje iz ust in izda več, kakor bi smel. Komaj sem priznal svojo skrivnost, se je že izgubila iluzija in pred menoj je vstala resnica v vsej svoji nelzprosnosti. Grofična Beaulieujska mi ne bo nikoli izkazala časti, da bi me le pogledala. Bogata je in odličnega rodu in zaročena z mladim in lepim grofom; ali nistem norec, ko jo ljubim? Prav je zato, da bom kaznovan, in pripravljen sem kazni sprejeti. Povejte mi vse in ne prizanašajte mi.«

»Prav. Najprej vam bom povedal, da mlada kontesa ni več bogata, da morda nikoli ne bo žena mladega grofiča in da ni še nikoli imel pošten snubec večjega upanja v uslišanje kakor ta trenutek baš vi.«

Renéju je pri teh notarjevih be-

sedah vsa kri izginila z obraza. Nerazumljiv glas se mu je utrgal iz prs in mladi mož je tresoč se od razburjenja omahnil v naslanjač.

»Pazite, prijatelj, ne zbujaite mi jalovih nad, razočaranje bi bilo preveč strašno!«

»O, lahko vam dam upanje; toda obenem bom kršil družinsko tajnost. Zanesem se pa, da je ne boste nikomur izdali.«

René je viharno zgrabil notarja za roke in mu vročično pogledal v oči. Bachelin je nadaljeval:

»Mlada kontesa je zaradi izgubljene angleške pravde prišla ob vse! Tega pa danes še ne slutim, prav tako ne, kakor se ji niti ne sanja, da je grof Gaston že šest tednov v Parizu in da jo je pustil na cedilu. Tisti dan, ko bo izvedela o njegovi izneveri, bo zanjo strašno... in takrat...«

»Ob vse!... Sramotno na cedilu!« je vzklil René. »Ne, tega ne razumem! Kako je mogel kdo zaradi denarja pustiti njo! Njo, ki bi morala biti za vsakogar najdražji zaklad!...«

»Vidite, prav to vaše neseblčno stališče sem tudi jaz poudaril.«

»Oh, prosim vas,« je ognjevit vzklil René. »prosim vas, povejte grofici, kako mislim o tem... in povejte tudi mladi kontesi, prosim vas, rotim vas!«

Toda iznenada mu je upadel pogum:

Velik kriminalni roman

prinaša »Družinski tehnik« za ljubitelje napetih detektivskih povesti. Imenuje se

„Skrivnostni Fantomas“

Roman sta napisala mojstra kriminalnih romanov, Francoza Marcel Allain in Pierre Souvestre. Za njegovo kakovost govori pač najbolje to, da je

preveden skoraj v vse jezike sveta

Ni čudo: že koj prva poglavja so tako napeta, da bralci tega romana kar ne morejo pričakati četrtka z novim nadaljevanjem, z novimi boji, z novimi zasedami, z novimi hudodelstvi; z novimi uspehi in neuspehi policijskega nadzornika Juva v boju s skrivnostnim Fantomasom.

Kdo je Fantomas?

Na to vprašanje, dragi bralec, je težko odgovoriti. Poznamo ga samo po njegovih delih; in ta dela izdajajo genialnega moža, genialnega žal v slabem. Več vam ne mislimo izdati; povemo le to: »Skrivnostni Fantomas« je roman

za prijatelje kriminalnih romanov

Kdor ga je začel brati, ne more pričakati novega nadaljevanja. Berite ga tudi Vi! Izhajati je začel v šte. 9 »Družinskega tednika« z dne 5. marca 1936.

Nekaj izvodov »Družinskega tednika« od šte. 9 dalje imamo še na zalogi. Pišite še danes ponje na upravo »Družinskega tednika«, Ljubljana, Tyrševa 29/I. (denar je treba poslati vnaprej), ali jih pa naročite v trafik, kjer stalno kupujete.

»KDOOR NAROČI »DRUŽINSKI TEDENIK« OD ŠTEV. 9 DALJE, NE BO DOBIL SAMO ZACETKA KRIMINALNEGA ROMANA »SKRIVNOSTNI FANTOMAS«, TEMVEČ TUDI VSA DOSEDANJA NADALJEVANJA LJUBEZENSKEGA ROMANA »KONTESA KLARA« IN RESNIČNE DOZIVILJAJE IZ DNEVNIKA DETEKTIVA DORNERJA »10 UR GROZE«. NE ODLAŠAJTE TOREJ!

»Ne, nikar ne govorite tega mladosti! Preveč ponosna je in ohola, in misel, da bi morala biti hvaljena svojemu bodočemu možu, bi me bolj oddaljila od nje, kakor približala; da, morda bi prav zato odbila moje snubitev. Povejte njeni materi, da bi mi bila roka njene hčere največje bogastvo; povejte ji, da si ničesar bolj ne želim kakor tega, da grofična ne bi izvedela, kako je z njenim bogastvom — zato da bo lahko svobodno in brez zunanjih vplivov sprejela ali zavrnila moje snubitev. In če bi ji zapisal vse svoje imetje, bi mi bila njena roka še zmerom milostna dar.«

»Stojte, stojte!« mu je skočil notar v besedo. »Nikar tako naglo! O, ta neugnani ogenj mladosti in strasti! Povem vam, da boste dosti pametneje vozili, če boste šli počasi in preudarno. Ta trenutek gre zgolj za vaš prvi obisk na gradu. Zadovoljite se za zdaj z njim! Bodite resni, mirni in preudarni in vidite se skromno, kakor se vašemu položaju spodobi. In nikar ne pozabite vzeti svoje sestre s seboj, ker vam bo za strelodvoj; kajti med tem ko se bodo z njo ukvarjali, boste utegnili zbrati svoje misli.«

»In kdaj naj bi šel na ta obisk?« je z vidnim nemirnom vprašal René.

»Ali vas je nemara že zdaj strah? Pojdite jutri; mislim, da vam bo nočni počitek dobro del;

če drgega ne, vam bo vsaj samozavest vrnil.«

Notar je vstal, vzel svojo torbo in je že zavil k vratom, ko se je zdajci ustavil.

»Ali se še zmerom srdite, ker sem brez vašega dovoljenja govoril z graščakinjo?« je menil nekam porogljivo. »Sicer me pa v svojem razburjenju niti vprašali niste, kaj mi je odgovorila!«

»Res je!« je vzklil René in njegova pravkaršnja razigranost se je izmenada izprevrgla v tesnoben strah. »Tak povejte vendar, kaj je odgovorila? Zakaj me dajete na natezalnico?«

»Odgovorila je, kar človek na takšno vprašanje pač odgovori, to se pravi: da ima njena hči popolnoma prosto voljo, da je ne bo nikoli silila, ne tako ne drugače... Navadne vsakdanjosti pač... Ne, verjemite mi, besedo ima zdaj hči in ne mati. Pogum tedaj in mnogo sreče!«

In notar je mlademu graščaku prijateljsko stisnil roko in se poslovil.

Ko je René ostal sam, se je globoko zamislil. Moral si je priznati, da položaj ni več tako brezupen, kakor se mu je še malo prej zdel. Mlada kontesa, tako je modroval, bo morala vsaj nekaj mesecev ostati na gradu, da ljudje nekoliko pozabijo njeno »sramoto«. Tako bo torej imel dovolj priložnosti videti svojo izvoljenko in govoriti z njo, izkazovati ji pozornost in... kdo ve... morda si bo le pridobil njeno naklonjenost... vsaj naklonjenost! Pri tem bi mu tudi Suzana lahko pomagala; s svojo ljubeznivostjo bi si morda osvojila kontesino srce in bi nemara postala celo njena prijateljica. In potem... potem bi se mogoče v srcu ponosne grajske grofične počasi vendarle naselila tudi podoba njegove brata...

Te lepe sanje so po malem začele dobivati v Renéjevem razmišljanju podobo resničnosti, in mladi inženjer je v duhu že videl obe deklici, eno visoke in ponosne postave, drugo drobno in nežno, kako se z roko v roki sprehajata v senčnatem dreveredu malmaison-skega parka. Kar duhal je že sladko vonjavo njene bližine; hotel jo je objeti... ko je zdajci začutil na čelu rožnata usta in ga je nežen poljub obudil v resničnost.

»O čem razmišljaš, René?« je šepnil mehki Suzanin glas. In ker se ji je namesto odgovora le medlo nasmehnil, je povzela:

»Nočes se mi zaupati? Tedaj moram res jaz prva z besedo na dan? Nu, prav: stavim kaj, da misliš na mlado in lepo plavalisko!«

René je planil pokoncu in je prijel sestro za roko.

»Suzana!« je vzklil René očitaše.

Toda sprito njenega hudomušnega usmeva se ni mogel srditi nanjo. Nemo je obstal, izprašujoč se sam pri sebi, kako neki je mogla njegova sestra, ko je vendar še otrok, uganiti njegove misli.

»Saj me kar zmedeno gledaš,« je vzklil Klara. Suzana in se mu ljubeče nasmehnila. »Tak si res misliš, da je tvoja skrivnost tako dobro spravljena? Glej, dragi brat, zadnji mesec dni si ves spremenjen, popolnoma drugačen si kakor si bil prej, in res ni treba Bog ve kakšne ostrumnosti, da te človek spregleda. O, René, dobro vidim, da tvoje srce ni več samo moje. Toda zato nisem prav nič ljubosumna; preveč te imam rada. Nemir me daje in v skrbem sem, a ne iz strahu, da bi izgubila tvojo ljubezen, temveč zato ker vidim, da trpiš. O, René moj, ko sem ti pa toliko dolžna! Ti si skrbel zame in me z ljubeznijo odgojil, ko sem ostala sama na svetu, brez očeta in matere. In zato se mi še danes zdi, kakor da bi ti bila več ko samo sestra, kakor da bi ti bila hči, otrok tvoje nege in ljubezni. O, René, kako od srca ti želim, da bi ljubil in užival ljubezen! Nihče ne bo tega bolj vesel kakor jaz; kajti ni je sreče na svetu, ki bi mogla po zaslugi nagraditi tako popolno bitje, kakor si ti.«

Dve solzi sta se utrnili plavžarju iz oči in mu spolzeli po licih. Tople besede njegove sestre so preselele napetost njegovih razdraženih živcev. Stal je nepremično ko kip, naslanjaše se na visoki kamin in ljubeče gledaje svoji sestri v nedolžne otroške oči.

»Zdaj mi pa jokal!« je poredno vzklil Klara. »Kaj je mar ljubezen tako žalostna reč?«

»Ne govori mi takih abotnosti!« jo je skoraj neprijazno zavrnil brat in se obrnil stran, da skrije zadrego.

»Abotnosti? Nikar no! Katera ženska, ki te kolikaj pozna, se ne bi borila za tvojo ljubezen?«

Odločno se je ustopila pred brata.

»Nič se ne boj, René! Če bo treba, pojdem jaz sama k njej, ki jo ljubim, in ji bom rekla: »Draga gospodična, ni prav, da mojega brata ne marate, zakaj na vsem svetu ga ni moč, ki bi bil tako dober in pameten in ljubezni vreden kakor on. Jaz vam lahko to rečem, saj ga že zelo dolgo poznam in zelo natanko.« In govorila ji bom tako

zgovorno, da bo sama prišla k tebi in se ti bo lepo priklonila, rekoč: »Gospod! Tale mala osebeca tu, vaša sestra, je tako srčkano prijazna, da si ne morem kaj, da ne bi priznala vrlin njenega brata. Ali bi mi hoteli ustreči in postati moj mož?« In ti — ti se boš tedaj vljudno priklonil in boš resno dejal: »Nu, da, če je že tako, gospodična, vam bom pa ustreget!« Vidiš, se že smeješ! Si se že potolažili!«

Suzana je dobričaje se prijela brata za roko in ga potegnila s seboj. René se ji ni upiral; njena otroška razposajenost ga je ukrotila.

»Pojdiva!« je vzklil Klara. »V pričakovanju tvoje skorajšnje poroke bi se malo sprehodila po vrtu.«

Gaston

Šest tednov pred popisanimi dogodki se je grofič Bligny iznenada vrnil v Pariz. Mladi francoski ataše se je bil med bukreško gospodo izpridil. Veseljač je in v kvartopril. Sreča v igri mu je bila naklonjena — in mladi plemič je živel ob »prisluzenem« denarju razkošno in samopasno. Zaradi nekega skandala — dvoboja z nekim romunskim bojarjem, vzrok je bila pa ljubezenska afera — se ga je moral poslanik vsaj za nekaj časa odkrižati, da zaveže ljudem jezike: zato ga je poslal v Pariz na dopust.

Sam samcat, znatno olajšan v mošnjiku, je Gaston spet začel misliti na svojo ljubko zaročenko, ki ga tiho in vdano čaka na beaulieujskem gradu. Z njo ga čaka sto tisoč frankov rente; za razvajenega grofiča je bilo to še mnogo več vredno, ko je bil pa že vse očetovo premoženje poginal.

V Parizu je nekega večera zašel in dolgega časa v klub. Ta njegov obisk je postal usoden zanj: zakaj tu je izvedel, da so Beaulieujski izgubili v poslednji instanci zapuščinsko pravdo na Angleškem, pravdo, ki se je vlekla več let in jim je bila edina nada v rešitev: zdaj so torej tako rekoč berači.

Oholo in brez besed je grof poslušal to zanj toli strahotno razkritje — in se z grenko mislijo spomnil svoje zaročenke. — — —

To pripovedovanje je pa poslušal tudi neki Moulinet, premožen industrijec, ki se je bil iz nič dokopal do svojih milijonov. Moulinet je imel hčer Atenaido. In usoda je hotela, da se je bila milijonarjeva hči pred nekaj leti izsolila v istem zavodu — v Sacré-Coeuru — kakor grofična Klara. Ali je čudno, da se je Atenaida, hči navadnega dobričarja, čutila zapostavljeno v družbi plemiških hčer, baronice in kontese? In ali je čudno, da se je njenemu očetu, staremu Moulinetu, nocoj ko je poslušal razkritje o pomolu ponosnih Beaulieujskih, zablistala neka misel — misel na osveto za prestano ponižanje?

Gostje na Beaulieuju

Medtem je na gradu Beaulieuju vladalo mučno razpoloženje zaradi slabih novic, ki jih je bil pravkar prinesel notar Bachelin o zapravljeni pravdi in Gastonovi vrnitvi v Pariz.

Zdajci je pa vstopil Oktavij v materino sobo in ji sporočil, da se je pravkar pripeljal v goste njegov bratranec baron Préfont s svojo ženo Zofijo.

Baronesa Zofija, kontesa Klara in Atenaida Moulinetova so bile nekoč vse tri tovarišice v pariškem vzgajališču. Plemkinji sta kakopak zvišala gledali na navadno plebejko.

Toda stvari so se zasukale. Gaston Bligny je bil medtem zakvartal v Parizu 200.000 frankov — in industrijec Moulinet je grofici ponudil denar, da si z njim opere svojo plemiško čast. Gaston je segel v globoki industrijevec mošnjik — in je naposled s svojim grofovstvom vred običal v bogatinski malhi.

To žalostno novico je prinesel grofič Beaulieujski njen gost, baron Préfont.

Prvi obisk

Drugi dan po prihodu barona Préfonta in njegove žene se je najvažna na beaulieujskem gradu René Derblay. Z njim je bila tudi njegova sestra. Njun obisk je prišel ravno o pravem času; zakaj mlada baronica je bila preveč vajena vselelega pariškega življenja, da se ne bi na kmethiže že koj drugi dan na smrt dolgočasila.

Sedeč pod širokim šotorom v parku, so grajski stanovalci v sladkem brezdelju uživali čar lepega jesenskega dne. V grmovju so veselo žvrgoleli ptički: topli solnički žarki so jih premetili in jim pričarali poletje. Na terasi sta se dajala dva kosa za drobtine, ki jih je bil nadrobil Oktavij. Grofica je sedela ogrnjena v šal in raztreseno poslušala baronico in Klara, ki sta se pogovarjali, naslonjeni na balustrado. Baron je počasi pihal gost dim smotke v sinje nebo. Oktavij je pa skrivaj risal elegantno iz ozadja odražajoča se obrisa obeh mladih dam; mladi mož se je namreč tu pa tam ukvarjal tudi z upodabljačo umetnostjo. Prijet-

na topla pokojnost je ležala na prirodi in na ljudeh.

Na pesku v drevoredu so zaškripali koraki in zbudili našo družbo iz zaspanosti. Prihajal je lakaj.

Grofica je vprašujoče pogledala, Klara in baronica sta se ozrli, grofič je pa hlastno spravljal risarsko zapisnico v žep. Le baron, flegmatik po naravi, se je zmenil ni.

»Gospod Derblay in njegova sestra vprašata, ali gospa grofica danes sprejema,« je najavil lakaj.

Pri teh besedah se je Klara zmračila čelo. Obisk tega moža ji je bil hudo ne všeč; sama ni vedela zakaj, jo je plavžar od prvega srečanja odbijal. Kakor da bi jo obhajala slutnja, da bo tujec igral še pomembno vlogo v njenem življenju.

Zdaj jo je pa instinktivno obšla pekoča grenkoba: po čudni miselni zvezi se je spomnila Gastona. Ne da bi si sama marala priznati, je bila misel na možnost njegove iznevere že začela kiliti na dnu njenega srca. Vprašala se je, kako se je gospod Derblay po vsem tem, ko ji je dal vedeti (čeprav zelo obzirno in taktčno), kaj čuti do nje — kako se je mogel zdaj predrzniti in priti k njej. Sicer je bil res že gospod Bachelin napovedal ta obisk, vrhu tega naj bi šlo zgolj za poslovne stvari... toda ali ni utegnila biti ta poslovna zadeva zgolj preteza?

Take in podobne misli so zletele tisto sekundo po njeni oholi glavi.

»Dajte, sprejmite ga, teta!« je vzkliknila mala baronica. »Tako rada bi spoznala tega vašega plavžarja. Vsaj raztresel nas bo nekoliko, in njegova sestra nam bo kaj povedala o življenju na vasi. O, prav zabavno bo!«

»Saj ga mislim sprejeti, ljubo dete,« se je nasmehnila graščakinja. Obrnila se je k čakajočemu lakaju in mu naročila, naj gosta pripelje.

Čez dve ali tri minute se je prikazal René v družbi svoje sestre. Skozil veje je posijal nanj solnčni žarek in ozaril njegov moško lepi zagoreli obraz. Njegov nastop je izdal odločnost in resnost a hkratu mirnost; dolg jesenski plašč ga je delal še večjega in zastavrejšega, kakor je bil v resnici. Suzana je imela preprosto termodro obleko, ki se ji je bolj podala kakor kateri drugi še tako dragocen kroj. Nekam nemirna je bila in tega niti skriti ni mogla; venomer je pogledovala brata, kakor da bi mu hotela viliti poguma v preizkušnji, ki je slutila, da ga čaka.

Grofica je vstala in stopila gostoma naproti.

René se je globoko priklonil in nekaj zajecjal v pozdrav. Graščakinja se je spričo njegove zadrege prizanesljivo nasmehnila; da ga reši iz nevednosti, je prišla Suzana za roko in ji rekla s toplo prijaznostjo:

»Drago dete, recite svojemu bratu, da nam je zelo dobro došel.«

René se je vzravnal. Grofici na ljubeznivost mu je vrnila samozavest. In hvaležno je odgovoril:

»Ne vem, madame, kako naj se vam zahvalim za prijazni sprejem, ki ste ga blagovolili izkazati moji sestri. Skoraj otrok je še, odgojena brez skrbne materinske nege, in zato ji je tem dražji vsak topli navet, ki ga ji človek privošči. A toplejših ne bo našla nikjer kakor pri vas — če bi ji izkazali to čast.«

Grofica si je deklico pozornostjo ogledala. Njena nežna in nepokvarjena milina jo je tisti mah osvojila. Prijela jo je za glavo in jo poljubila na lase.

»Čelo tega otroka razodeva pokoj in nedolžnost,« je rekla in se obrnila k Renéju. »Zaradi nje naj vam budo odpušteni vsi vaši grehi, ljubi sosed, in zdaj naj vas seznanim z našimi ljudmi!«

Pokazala je na Oktavija, ki je bil prav takrat pristopil bliže:

»Grofič Beaulieu, moj sin.«

»Predstavljanje je odveč, mati!« je vzkliknil mladi mož in neprislilno ponudil gostu roko. »Gospod Derblay in jaz se že poznavamo. Smrt božja, urne noge imate, dragi sosed; še vaši zajci, ki jih zmerom tako čudovito zgrešim, ne teko tako naglo kakor vi, kadar ne marate slišati.«

»Oprostite, gospod grof,« je smejše se odgovoril René, »da se vam večeraj nisem predstavil. Toda kazalo je, da vas ne navdajajo baš prijazna čustva do mene, in tako sem se rajši skril za inkognito.«

»Kaj hočete, ko sem vas pa poznal samo iz naše mejaške razprtije! Nu, ta stvar je zdaj urejena in upam, da bova še dobra prijatelja. Zdaj pa bodite tako prijazni in me predstavite svoji sestri.«

Suzanina ljubkost je že začela delovati. Spoštljivo se je Oktavij približal deklici, medtem je pa domaćica predstavila Renéja baronici in svoji hčer:

»Gospod Derblay, tovarnar iz Malmalsona...«

Pokazala je na mladi dami:

»Baronica Préfontova, moja nečakinja, in moja hči, kontesa Klara.«

Vroča rdečica je zalila Renéju obraz. Ni se upal pogledati njej v

oči, ki jo je na tihem oboževal; zato se je globoko priklonil, da bi skril zadrego.

»Poglej ga no, saj je pravi gospod!« je šepnila baronica svoji sestrični na uho. »Jaz sem si pa plavžarja predstavljala golorokega, z velikim usnjatim predpasnikom in z železnimi opiki v laseh... Čudno! Tak ne vihti sam kladiwa? Poglej ga vendar, Klara... Neverjetno... A vendar je videti kar prijeten... In kako čudovite oči ima!«

Toda Klara ni nič slišala. Slepa jeza jo je bila obšla do Renéja in ošabno ga je premerila z očmi. Najrajši bi bila z žaljivimi besedami odpravila predrznega vsiljivca. Zdel se ji je prostaki s svojo zastavnostjo in širokoplečostjo; nobena stvar na njem ji ni bila všeč, še njegova preprosta črna obleka ne, čeprav ga je delala resnega in dostojanstvenega.

Kakor privid je šinila takrat mimo nje očarljiva slika mladega grofiča. Gledala je v duhu elegantno in vitko Gastonovo postavo, njegov podolgovati obraz s sinjimi očmi, kostanjevimi lasmi in prireznimi brki...

Nasprotja med njim in Renéjem si pač ni mogla hujšega predstavljati. Eden je vtešal v svoji krepki postavi solidno čvrstost meščanstva, drugi je bil pa pravi tip finega, nekoliko pomehkuženega aristokratstva.

René ni našel besed, tako ga je zmedel dekličin mrzli pogled. Njegove noge so bile ko prikovane k tlom; zaman se je skušal iztrgati sovražni sugestiji, ki je uklepala njegove čute. Hotel je pristopiti h grofici, ki se je pomenkoval s Suzano; instinkt mu je pravil, da

gospod baron napisal zelo pomembno delo o cementiranju? Sam sem se mnogo ukvarjal s tem važnim metalurškim problemom in sem zato s tem večjim zanimanjem bral razprave, ki ste jih predložili znanostni akademiji.«

»Oho, ljubi baron!« se je zasmejal Oktavij. »Na to pač niste bili pripravljani, da bo vaše ime znano še pri nas hribovcih!... Vse kaže, da boste postali še slaven mož!...«

Toda baron se je zdaj kaj malo zmenil za Oktavijevo šaljivo zbadljivost. Ves srečen, da je našel poslušalca, ki ga bo razumel, je takoj začel razpravljati o nekem novem načinu izdelovanja jekla. Njegova siceršnja zapetost ga je minila, kakor bi odrezal. Živahno je mahal z rokami, da bi dal svojim izvajanjem več poudarka, nato je pa prijel gosta za roko, kakor da bi se bal, da se mu ne bi izmuznil.

Toda Renéju ni to niti na um prišlo. Narobe; bil je ves srečen, da je v tej družbi, kjer se kar ni mogel živeti, našel v baronu zavznika. Zato ga je še sam zapletal v učeno razpravo. Tako baron sam ni vedel, kdaj je svojega novega znanca navdušeno klical »dragega prijatelja!« v drugačnih razmerah ne bi bil Derblay tega doživel niti po mesecih in mesecih še tako dobrega znanstva z mladim plemičem.

»Pravite torej, da imate lasten rudnik za pridobivanje železne rude?« je vprašal baron. »O, kako zanimivo mora to biti! Kaj jutri zjutraj se oglašim pri vas v Malmalsonu, da mi boste razkazali svoj obrat. Ali imate dosti delavcev?«

»Okoli dva tisoč.«

Jem vzajemne simpatije teh dveh mož, saj so nastale iz medsebojnega spoštovanja do obojega, kar tvori veličino vsake dežele: slave preteklosti in napredka sedanjosti.«

»Ljubi Oktavij,« je baronica zmalajala z glavo, »vidi se vam, da ste odvetnik, ko znate tako dobro govoriti. Toda dovolite mi, da vam kar odkrito povem: za grofovskega sina se mi zdite nekoliko prevelik demokrat!«

»Kaj hočete, ljuba sestrična!« se je zasmejal grofič. »Demokracija prodira in pošteno in pametno je, da ji pustimo svoje, saj nam je tudi ona pustila naše. Zakaj bi možem, ki so morda prav tako časti vredni kakor vaši davni predniki — zakaj bi takim možem odrekli pravico, da se povzpno nad povprečje? V srednjem veku je veljalo geslo: Čast junaku! Danes rečemo: Prostor najspodobnejšemu!«

»Imenitno ste povedali, gospod grof! Naj mi gospa baronica ne zameri, če se tudi jaz uprem njenim nazorom,« je vzkliknil gospod Bachelin, ki se je bil takrat prikazal na drugem koncu terase, ves zaripel kakor po navadi, golglav in z aktivko pod roko.

»O, gospod notar, ravno prav ste prišli,« je veselo vzkliknila baronica. »Kajpada, vam pridobitnikom je revolucija samo koristila, nam ubogim plemičem je pa vse vzela. A odkod prav za prav tako iznenada?«

»Iz Varenne. V park sem prišel pri stranskih vratih. Toda oprostite...« S temi besedami se je priklonil pred grofici, ki se je ravno bližala s Suzano. »Moj ponižen pri-

romak! Saj bo bolj podoben vrt-narju!«

»Pravijo, da je zelo bogat,« je menil vprašujoče Bachelin.

»Neizmerno bogat,« je pritrdila baronica. »Kar smešno bogat. Ali vidite, Oktavij, kam pripeljejo vaše teorije? Tu imamo zdaj vašo aristokracijo razuma in sposobnosti! Gospod Moulinet je eden izmed njenih najlepših zgledov. Estrelli so Franciji dali deset vojskovodij, dva admirala, enega maršala in pol tucata državnikov — in ti Estrelli se morajo umakniti s svojega gradu, da se bo vanj naselil tovarnar za čokolado, ki ni svoji domovini storil še trohice usluge, čigar ime se blesti zgolj na lepakih, ki jih berete po ulicah. To je naša demokracija, prijatelji!«

»Potolažite se, baronica,« je dejal z nasmehom Oktavij. »Meni je prav tako žal, da morajo Estrelli prodajati svoj starodavni grad — a kako naj jim pomagam? Ali naj mar gospodu Moulinetu vzamemo denar, da osrečimo z njim naše prijatelje? To bi bilo menda le preveč samosilniško.«

»Ah, pustite me vendar že s svojim modrovanjem; neznosni postajate!« je vzkliknila baronica menda res že užaljena in krenila baronu naproti, ki se je bližal z Renéjem.

Klara je slabovoljna in zamišljena ostala sama. Drazilo jo je in vznemirjalo hkratu, da sta vdrla v njeno strogo odrezanost od sveta malmalsonski plavžar in Atenaida Moulinetova. Od tiste minute, ko je smel gospod Derblay na tolikan lahek način v grad, od tiste minute, ko se je smel med grofi in baroni šteti enakega med enakimi — od tiste minute se ji je starodavni in častitljivi grad zdel prostaki kakor katerakoli meščanska hiša v mestu ali na deželi; zato je ko že ni mogla drugače, vsaj z mrzlo nepristojnostjo protestirala zoper ravnanje grajskih ljudi.

Deklico je zraven grizla še nedoločna slutnja o neki nesreči, ki jo čaka. Dolgotrajni Gastonov molk jo je mnogo bolj vznemirjal, kakor je sama sebi priznala; k temu je prišlo še nekam čudno vedenje, ki sta ga kazala njena mati in brat. Zakaj sta oba postala zadnje čase tako nenavadno nežna in obzirna z njo? In kaj pomenijo one skrivnostne in nerazumljive besede, ki jih je že nekajkrat slučajno prestregla pri obeh?

Tej ponosni in odkriti naturi je bil sleherni dvom neznošen. Po njenem značaju je ni strpelo, da ne bi sleherni zapreki pogledala odkrito v obraz, toda to pot se ni upala; ljubezen ji je jemala pogum. Bala se je, da bo izvedela o Gastonovi izneveri; čeprav je bila na pol že pripravljena na izdajo moža, ki ga je ljubila iz vsega srca, ni marala izpraševati in je rajši vztrajala v bolestem molku.

Vse to moramo imeti pred očmi, če hočemo biti pravični do nje in razumeti, zakaj je tako ošabno in tako neprijazno sprejela Renéja, zakaj je s tolikanj neprikritim prezirom odbila njegove plahe približevalne poskuse in zakaj mu je privoščila le prav toliko pozornosti, kolikor je bilo potrebno, da mu pokaže, kako ji je njegova navzočnost odveč.

Suzana se je zaman trudila, da bi s prijaznimi besedami nekoliko otajala mlado konteso; videč, da rodi njeno prizadevanje baš nasprotni učinek, je vsa obupana zbežala k staremu notarju pod njegovo očetoško okrilje.

Še Oktavijeve neprikrita ljubeznivost ni mogla deklici vrniti prejšnje vedrosti in dobre volje. Vsi njeni upi so se bili stopili v nič. Čutila je, da je sreča njenega brata v resni nevarnosti; njen zgodaj dozoreli zdrav razum ji je nazorno predočil veliki prepad, ki je zija med njenim bratom in to ponosno aristokratko. Čutila je, da mora priti nekaj nenavadnega, če naj se zblizata dve tolikanj nasprotni si naturi. Vzlic temu ni obupala.

Graščakinja je bil tovarnar prvi mah osvojil; tako zelo se ji je prikupil, da ga je celo na južno povabila. Takrat je pa prestregla mrzel pogled svoje hčere, in to ji je šele dalo misliti, ali ni morda šla predaleč. Toda René je vabilo vujudno odklonil, češ da ima še nujne opravke.

V resnici je bilo pa mlademu možu le do tega, da čim prej izginje od tod; zakaj ti dve uri, ki jih je preстал na terasi, ki je poslušal barona, ne da bi ga bil kaj razumel, sta bili zanj kruta preizkušnja. To srečanje, ki je tako nepotrepljivo kopnel po njem, ki si je od njega obetal neznano blaženstvo — to srečanje mu je postalo eno izmed najgrenkejših razočaranj. Tisti trenutek je poln obupa obračunal z vsemi svojimi upi.

Klara ga pri odhodu ni vzela bolj na znanje, kakor pri prihodu; ostala je mrzla in nedostopna in je na Renéjev pozdrav odgovorila le s komaj vidnim priklonom glave — nič več in nič manj kakor bi privoščila najzadnjemu hlapcu.

Renéjev umik bi bil le preveč podoben begu, da mu nista njegova nova zaveznika tolikanj ljubez-

Dornier je potegnil po podobi: ali je mogoče, da so te hipnotične oči samo naslikane? In glej, začutil je pod prsti drobno, komaj zaznavno zarezo...

10 ur groze

je naslov celi vrsti nenavadno napetih doživljajev iz dnevnika detektiva Dornierja.

10 ur groze

berete brez sape: tako zanimivih in prečudnih dogodkov si ne more izmisliti pisatelj; ustvarja jih le resnično, pristno življenje.

Brez sape boste spremljali boj znamenitega detektiva Dornierja s hipnotizerjem in morilcem Salo,

poglavjarjem razbojniške mafije.

Brez sape boste spremljali Dornierja na njegovi vožnji s skrivnostno ladjo »Santo Margherita« in s strahom in grozo boste čakali, da roka pravice obračuna z morilci.

10 ur groze

je nenavadno živa povest resničnih doživljajev velikega detektiva Dornierja v boju z zločinskim podzemljem. Berite jo tudi Vi!

10 ur groze

je začelo izhajati v št. 16. »Družinskega tednika« z dne 23. aprila 1936.

»Družinski tednik« dobite v vsaki boljši trafiki. Izhaja vsak četrtek. Posamezna številka stane 2 din, četrletna naročnina pa 20 din. Naročila sprejema uprava »Družinskega tednika«, Ljubljana, Tyrševa cesta 29/I.

mu je Oktavij še najbolj naklonjen v tej družbi. Pa se ni mogel ganiti. Mehansko je pogledal po sebi in zdajci se je sam sebi zazdel neokreten, prostaki in neeleganten.

Z nemo grenkobo se je primerjal z mladima gospodoma, ki sta stala pred njim, z njunim neprisliljenim nastopom, s preprosto elegantnostjo njunih oblek: in tedaj se mu je njegov plašč in sploh vsa njegova obleka zazdela silno nemoderna, kar smešna.

Deset let življenja bi bil dal tisti trenutek, če bi mogel biti tako oblečen in imeti tako neprisliljen nastop kakor Oktavij in baron. Dejal si je, da ne bo Klara pač nikoli pozabila, v kakšni zunanosti je prvič stopil pred njo. In hkratu je moral misliti na brezdanjji prepad, ki zeva med konteso Beaulieujsko, naj bo zdaj še tako siromašna, in malmalsonskim tovarnarjem. Od obupa in sramu bi se bil najrajši vdrl v zemljo. Kako je mogel biti tak bedak, da je tako visoko dvignil oči — k njej, ki si je pač nikoli ne bo mogel priboriti!

Iz njegovih grenkih misli ga je zdrnil Oktavijev glas.

»Dragi gospod Derblay,« mu je rekel grofič, »med nami je nekdo, ki se lahko pomeri z vami v tehniških stvarih: to je moj bratranec baron Préfont, učenjak, kl...«

»Recite rajši učenec, dragi moj Oktavij,« ga je prekinil baron. »Preobširno je polje znanosti, da bi se mogel ponašati s tolikanj častnim pridevkom.«

René je z vzdihom odtrgal oči od mlade grofičice, ki se je bila medtem pridružila baronici, in se je obrnil k baronu:

»Ime Préfont mi ni tuje. Ali ni

»Čudovito! In koliko plavžev?«

»Deset. Vsi so v obratu noč in dan.«

»Po tem takem morate pa delati konkurenco državnim podjetjem!«

»Seveda; le da mi izdelujemo v malem, kar naredijo državne železarne v velikem.«

»Dragi gospod inženir, ali mi verjamete, da sem vesel, ker sem vas spoznal?« je navdušeno vzkliknil baron. »Namenil sem se čez nekaj dni z ženo v švico — pa ne pojdem; to potovanje me zdaj nič več ne mika... Ostal bom rajši tu, pa bova skupaj poskuse delala. Ali imate tudi laboratorij? Da? Kaj ste mar tudi kemik? Kdo bi si bil mislil! Verjemite mi, dragi gospod, tako simpatičnega človeka že dolgo nisem srečal.«

Prijel ga je še čvrsteje pod roko in ga potegnil s seboj na teraso.

»Glej, glej, kaj pa je mojemu možu?« je vprašala baronica, ki se je bila skupaj s Klaro vrnila v družbo.

»Kaj mu je?« je veselo vzkliknil Oktavij. »Pravkar je skupaj z gospodom Derblayem zajahal svojega konjčca.«

»Nu, ta dva utegneta še daleč priti, če ne bomo mojega moža prijeli za uздо.«

»Zakaj, če smem vprašati?« je vzkliknil Oktavij. »Ali vam ni prav, draga sestrična, da se tako dobro razumeta? Nu, tole bi vam povedal: vaš mož, potomec starega viteškega rodu, združuje v sebi deset stoletij junaštva in vojaške veličine; gospod Derblay, tovarnarjev sin, zastopa eno samo stoletje, toda stoletje, ki si je znalo podjarmiti paro, plin in elektriko. Priznati vam moram, da občudu-

klon, kontesa... Pozdravljeni, gospodična Suzana. Hudo vroče je danes in hiteti sem moral. Hotel sem priti obenem z gospodom Derblayem, pa me je zelo važen opravek zadržal. Podpis neke pogodbe namreč, ki mi je šel zelo do živega. Gre za prodajo varenškega gradu.«

»Kaj, Estrellovi so torej vendarle iztaknili kupca?« je vzkliknil Oktavij.

»Da,« je vzdihnil notar. »In sicer kupca, ki je hudo veliko odrlinil. Dal je skoraj tretjino več, kakor bi se drugače dobilo za posredstvo v najugodnejših okoliščinah. Neki bogat tovarnar iz Pariza je in pravi, da ima čast poznati mlado konteso; sosesčina Beaulieuja utegne biti tudi eden izmed vzrokov, da se je tako pogajal za nakup tega gradu.«

»Ali bi lahko vedela ime tega gospoda?« je malomarno vprašala kontesa.

»Moulinet se piše,« je odgovoril notar.

Gospodu Bachelinu se še sanjalo ni, kakšen učinek bo napravilo ime kupca varenškega gradu. Grajska gospodična je sunkovito vstala, baronica je pa tlesnila z rokami in vzkliknila:

»Saj to je oče Atenaide!«

»Res je, z gospodom Moulinetom je bilo neko dekle, ki jo je klical Atenaide,« je pritrdil notar. »Posredstvo je kupil za svojo hčer, da ga ji bo dal za doto, ko se poroči. To se pravi, da bo mlada žena imela samo od tega 30.000 zlatnikov rente na leto.«

»Ne, ta je pa le malo prehuda! Zdal sta postala celo vaša sosedata!« se je smejala baronica. »In gospod Moulinet se bo šel graščaka! Si-

Čeprav Vam moramo govoriti na daljavo, čeprav Vas ne vidimo in čeprav tisočev od Vas ne poznamo, Vam vseeno lahko nekaj priporočimo: naše male oglase.

Če kaj kupujete ali prodajate, če iščete znanja ali hočete kaj povedati, kar naj izvedo čim širše plasti in od česar hočete imeti korist — se poslužujte malih oglasov v „Družinskem tedniku“! Na vsako vprašanje Vam rade volje in popolnoma zastonj odgovori naša uprava. Cene naših malih oglasov so zmerne in času primerne!

nivo stala ob strani. Baron je pri tej priložnosti dokazal, kako utegne človeka par besed docela spreminiti: drugače zapeti aristokrat je spremenil tovarnarja do konca parka in mu je stresel roko tako pristržno in prijazno, kakor da bi mu bil že star prijatelj.

Tudi grofič se je pridružil odhajajočima; spremenil je Suzano in je v prijaznostih, ki jih je kazal bratu, izdal živahno zanimanje, ki ga je čutil za sestro.

Poslednji je bil Bachelin. Pri vstopu v park je že čakal notarjev voz. René in Suzana sta vstopila in Oktavij se je še poslednjič poslovil od deklice. Konj je že potegnil, ko sta Suzana in mladi grofič vzkliknili oba v en glas: »Do svidenja!«

»Nikoli!« je tiho zamrmral René; na sredo se je beseda izgubila v drdranju voza.

Notar se je obrnil k mlademu možu in ga široko pogledal.

»Nikoli!« je zategnil. »Nikoli, pravite? Ali ste mar ob pamet, človek božji? Zakaj neki naj bi vas več ne bilo na grad?«

René je razkril svojemu prijatelju srce. Ni mu tajil svojega grenkega razočaranja; čemu naj bi se krčevito oklepal svojih namenov, je vzkliknil, ko ne more drugega učitati kakor sramoten poraz? Čemu naj bi toliko trpel in se izpostavljaval nezaljubljenemu poniževanju? Ali ni mnogo bolje, da se raje takoj odpove vsem upom in praznim nadam in izruje to ljubezen s korenino vred iz srca, dokler se še ni utegnila razbuhotiti?

»Le počasi, le počasi, prijatelj!«, mu je porogljivo skočil notar v besedo. »Česa ste se pa prav za prav danes nadejali? Vaše veliko razočaranje mi daje misliti, da ste pač gojili prevelike upe. Mar ste sanjali, da vam bo mlada kontesa kar pri priti, ko vas bo zagledala, padla okoli vratu, kakor pariška poučnica nezaljubljenemu študentu?«

»Ne, dragi moj; v družbi, kamor ste danes prvič stopili, kažejo ljudje svoja čustva v izredno finih odtenkih. Tu ne boste opazili vidnih simpatij, pa tudi ne odkritih antipatij; vse čustveno življenje se tu odigrava pod žezlom etikete.«

»Moja sodbja je, da ste doživeli veliko zmagov. I grofiča i barona ste si znali pridobiti zase in graščakinja vam je tako naklonjena, da vas gre še prvi dan vabit na južino kakor dolgoletnega prijatelja — in v zvezi temu tožite? Le kako morete biti tako krivični!«

»Res je, priznam, gospodična Klara je bila nekoliko hladna z vami. Kakor da bi to res kaj pomenilo! Ali naj bi se vam, kakor sem že rekel, obesila okoli vratu? Ah, ta mladina, hotela bi v enem dnevu zavojevati svet! Še v večerajšnjih sanjah si niste predstavljali večje sreče, kakor da bi jo smeli videti in ostati nekaj minut v njeni bližini; danes ste bili dve uri v njeni družbi, pa ste obupani in obtožujete zemljo in nebo!«

»Nič več ne pojdate na grad, pravite? Nesmisel, vam rečem! Prvič, že zato ne smete izostati, ker bi prišli na glas slabo vzgojenega človeka. In drugič: ali boste res imeli toliko moči in samopremagovanja, da se ne bi več potezali za naklonjenost tega čudovitega dekleta? O, ljubi moj René, kako srečni ste s svojo mladostjo in s svojo ljubeznijo! Jokajte, trpite — ljubezen je in ostane kljub temu najslabše na svetu. Ni je lepše, ni je dražje stvar, kot nje, verjemite to starcu, ki je kot notar štirideset let gledal za kulise življenja in se danes samo tega kesa, da ni!«

Gospod Bachelin je dobil barvo v lica; očitno je hotel pripovedovati o izgubljenih ljubezenskih sanjah iz svoje lastne mladosti, toda o pravem času se je še spomnil, da tudi Suzana posluša. Osnil je zatonej kljuse z bičem in mirneje povzel:

»Ubogajte mene, starega prijatelja, ki vam dobro želi, in pridite čim večkrat na grad na obisk! Gospodično Klara čakajo prihodnje dni hude preizkušnje in ni nič čudnega ne bi bilo, če bi bodoči dogodki njeno vedenje nasproti vam precej spremenili.«

»Nič ne odgovarjate? Nič več ne rečete, Nikoli!« Upam, da boste že jutri drugače govorili... Toda v Malmajsonu smo že. Jaz se peljem dalje, ker imam še važne opravke. Torej dober tek in poskušajte gledati življenje nekoliko bolj v rožnati luči!«

Gospod Bachelin je stisnil Renéju roko in se galantno priklonil pred Suzano, nato je pa naglo poglaval po glavni cesti in zavil za prvim vogalom.

René je z vzdihom odprl velika dvorišna vrata in s pobešeno glavno stopil v hišo, ki jo je bil pred dvema urama zapustil tako poln upanja. Suzana je spoštovala njegov bolesten molk; brez besed je šla z njim.

Osveta je sladka

Varennski grad je bil ena izmed najlepših srednjeveških aristokratskih stavb na Francoskem. Sezidal ga je Enguerrand d'Estrelles v 13. stoletju in je v rokah njegovih potomcev srečno preživel sedem stoletij, dokler ga ni podedoval sedanji lastnik, mlad gardni poročnik. Preden so bila štiri leta okoli, je bilo na graščini hipotek, da se iz njih videla ni; dragocene umetnine, ki so jih nabrali Estrelli v dolgih stoletjih, so ravno pripravljali, da jih pošljejo v Pariz na dražbo, ko se je nepričakovano pojavil kupec v osebi gospoda Moulineta.

Bogati tovarnar je že dolgo prežal na to, da bi ujel kakšnega obubožanega grofa za svojo hčer. Najprej se je zagledal v graščino grofov Bilgnyjev v Touraini, toda prišel je prepozno, zakaj kupil jo je bil že neki imovit tovarnar porcelana. Ko torej z rodbinskim posvetom nič ni bilo, se je začel slavohlepnosti oče s tem večjo vneto razgledovati drugod. In tako so mu obvisle oči na varennski graščini.

Bližina beaulieuškega gradu ni malo pripomogla k njegovemu sklepu. Vedel je, kakšne masčevalne naklepe kuje njegova hči pri izbiri svojega bodočega moža; v račun so mu šli že zato, ker se je tudi sam želel ponasati z aristokratsko svaščino.

Res da bi se bil Gaston moral poročiti s svojo sestrično. Toda stari tovarnar si s tem ni kaj belil glave; videl je v njuni zaroki zgolj nedolžno neresnost iz otroških let. Gaston in Klara sta skup rasla; ali je potem čudno, če sta videla drug v drugem bodočega moža ali ženo? Ne, tovarnar si ni mogel misliti, da bi bila tu ljubezen po sredici; že zato ne, ker se v otroških letih pač ne more to čustvo razviti, pozneje se pa tako rekoč nista več videla.

Ne, ne, mladi grof in kontesa nista drug za drugega. Če bi se vzela, bi bila oba obsojena v skromno življenje, ničesar bi si ne mogla privoščiti, ko razen zidov ničesar ne premoreta. Če se vsak na svojo stran poročita, utegne biti pa za oba dobro, je medoval gospod Moulinet sam pri sebi. Ko bo grofič pod streho, tudi mladi kontesi ne bo manjkalo dobrih partij — in če ne pojde drugače, ji bo lahko še on, Moulinet, poiskal petičnega ženina — saj bo takrat tako rekoč v sorodstvu z njo!

Gospod Moulinet je imel kajpada tudi osebno zadoščenje, ko si je ogledoval sobane kupljenega gradu. Kupil si je knjige o zgodovini Estrellov in je po slikah iskal sobe, kjer je njega dni prenočil cesar Karel V. po bitki pri Nancyju. Seveda je pri priti sklenil, da bo sam tudi tam spal.

Njegovi hčeri Atenaidi je bilo pa mnogo manj do takihle zgodovinskih zadovoljstev. Njej je bil grad zgolj varna trdnjava, ki bo iz nje lahko vsak trenutek napadla svojo sovražnico. Največja vrlina, ki jo je imel Varenne po njeni sodbi, je bila ta, da ni od tod niti tri kilometre do Beaulieuja. Z gradu je obvladala položaj in si bo lahko v popolnem miru in na varnem izbrala uro, ko bo hotela v živo zadeti njo, ki jo sovraži kakor nikogar na svetu.

Dva dni sta že stanovala Atenaida in njen oče v varennskem gradu, prav toliko, da sta si za silo ogledala grajske sobane in obhodila krasni park ter se že začela dolgočasiti sredi te mirne lepote — ko sta dobila brzobjavko od Gastona: mladi grof je sporočil, da pride na obisk.

Ta nepričakovani prihod je deklico vrgl s tira; ne ona ne oče se ga še nista nadejala, razen tega se je pa Atenaida bala, da ne bi grofič spregledal njenih masčevalnih naklepov in jih prekrizal, že zato, da ne bi po nepotrebnem žalil svoje že itak hudo prizadete sestrice. Tedaj je v deklici na hitro dozorel hudoben načrt: masčevati se mora še prej, dokler Gaston ne bo mogel poseči vmes. Zaročence je napovedal svoj prihod ob treh popoldne; torej ne kaže niti minute izgubiti.

Moulinet je ravno hodil z Gastonovo brzobjavko v roki po ve-

randi pred gradom, ko je stopila predenj njegova hči v zapeljivi toaleti za obiske in mu rekla z nedolžnim nasmeškom:

»Ali veš, papa, da morava še danes v Beaulieu?«

»In zakaj še danes?« je osuplo vzkliknil Moulinet. »Popoldne pride grof; ali se ne bi spodobilo, da ga počakava? Tudi bi doživela v njegovi zaščiti boljši sprejem: on sam naj bi naju predstavil svojim ljudem.«

»Prav to je tisto, kar bi rada preprečila,« je mirno odgovorila Atenaida. »Med menoj in Klaro ni treba posredovalca; mislim, da bi bila kontesa lahko po pravici užaljena, če ne bi o moji zaroki najprej izvedela iz mojih ust. In razen tega, papa... med nama... grofov položaj ni čisto tak, kakor bi imel biti... Mislim, da nama bo še hvaležen, če mu nekoliko uglediva težave prvega srečanja s sorodniki. Ko bo zadeva razčiščena, ne bo pač nihče več govoril o starih istorijah, in vse pojde lepo izpod rok. Menda se vendar ne bojiš, da bi doživel slab sprejem?«

»Slab sprejem!« je zavpil Moulinet in se zravnil, roki je pa odločno porinil v hlačna žepa. »Moža mojih razmer, mnogokratnega milijonarja, nikjer slabo ne sprejmo. Tudi če danes ne bi imeli republike, tudi če bi se zmerom sedel kralj v Tuilerijah, bi bil gospod Moulinet tam doma kakor v svoji palači v Parizu. Slab sprejem naj bi doživel pri ljudeh, ki premorejo morda komaj 60.000 frankov rente na leto! Na, ta sprejem bi res rad videl! Le počakaj, takoj bom dal nalog, da zaprežejo gala-kočijo in da se lakeji oblečejo v slavnostno livrejo.«

»Ne, papa!« je odločno odkimala Atenaida. »Narobe, peljala se bova v najpreprostejšem vozu, kar jih premoreva. Samo nikake baharije z našim premoženjem! Čim bogatejša sva, tem skromneje morava nastopati. Najinemu luksusu bi se posmehovali, najina preprostost jim bo pa imponirala.«

»Misliš?« je zategnil Moulinet.

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekliči in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po pošti položnici na ček, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znanih obnem z naročilom.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ŽELIM SPOZNANJA Z DEKLETOM, vdovo ali dečenko do 35 let. Ponudbe na upravo »Druž. tednik« pod šifro T. C. 64.

DEKLE, SIMPATIČNO, PONOSNO in dobrega srca želim spoznati. Obisk kina, kavarne in nedeljski izleti. Eventualno tudi resna kombinacija. Dopise (anonimnost strogo zadržana) na upravo »Druž. tednik« pod šifro »Intelligent in intelligentka«.

TRI MLADE LJUBLJANČANKE žele znanja s tremi gospodi; prednost imajo akademiki. Ponudbe s sliko pod šifro »Marjetica«.

POVABITE PISMA: »Lepši dnevi«, »Ljuberen in prijateljstvo«, »Pomlad 24.«, »Srečen zakon«, »Mame in France«, »Tekstina delavka«, »Svobodna profesija«.

INTELEKTUALNO GOSPOD, plemenitega značaja, išče zaradi pomanjkanja znanstva ravno tako intelektualno in priklupno gospodično za skupne izlete. Dopise na upravo »Glas lista« pod šifro »Plemenit značaj«.

KROJSKI POMOCNIK želi znanja s boljimi dekletom z dežele. Slika zaželjena. Ponudbe na upravo pod »Notranjce«.

FANT S PREMOŽENJEM išče znanja s dekletom do 24 let v svrhu ženitve. Ponudbe na upravo pod šifro »Pomlad 24«.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DEKLE IZ BOLJŠE DROŽINE sprejemno v pisarno in trgovino. Pozoj simpatična nastop in absolutno zadržanje in poštenost ter eventualno znanje nemščine. Ponudbe na upravo pod »Takoje«.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

POTNIKA Z AVTOM, ki potuje po Sloveniji in se ustavlja tudi po vaseh, prosim za obvestilo, če lahko vzame s seboj sopotnika in koliko računa kilometer. Dopise prosim na upravo pod »Reklamna akcija«.

»Jaz pa le pravim, da bi kratke lakajske hlače in svilnate nogavice napravile velik vtis. Nu, zanesem se na tvoj boljši okus, že zato, ker poznaš šege in navade velike gospode... Kar pripravi se, takoj bom dal zapreči.«

Cetrt ure nato sta se peljala Atenaida in njen oče v lahkem vozčku po prašni cesti v Beaulieu.

Kakor je bilo pričakovati, je René Derblay pozabil svoje v obupu skovane trdne sklepe in je spet prišel na grad na obisk. Mnogo je temu pripomogel baron; zakaj drugi dan po Renéjevem obisku na beaulieuškem gradu se je strastni oboževalec tehniških ved že na vse zgodaj prikazal v plavžu in si je kaj kmalu tako zamazal obleko, da mu je moral René drugo posoditi. Kajpada ga je tudi pridržal pri kosilu. Ali se je po vsem tem René mogel še dalje delati užaljenega in bojkotirati tako ljubeznive sosede?

Tako je René brez očitkov vesti stopil na teraso, kjer je bil dva dni prej prestal dve tolikanj mučni uri. Grajska gospodična je bila z njim prav tako mrzla in nebržna kakor pri prvem srečanju; toda to pot se mladi mož ni plaho ne v zadregi umaknil sam vase! Ne, to pot je ošabno in prezirljivo vedel, da mlade kontese jelo dražiti njegov ponos. Čim bolj se je grofična delala, da ga ne vidi, tem bolj ga je obhajala neupogljiva volja, da jo prisili, da ga bo morala videti.

Graščakinja je bila ena tistih srečnih natur, ki jih je narava obdarila s krotkim značajem: takšne volje, kakor je bila prejšnji dan, jo bo prav gotovo videlo tudi prihodnje jutro. René ji je bil od prvega trenutka simpatičen, in dobi vtis, ki ga je dobila o njem, je ostal neizpremenjen. Zato ga je vselej sprejela z isto prijazno naklonjenostjo kakor prvič; to je mlademu možu očitno dobro delo, saj je lahko mnogo bolj neprisliljeno nastopal, kakor bi sicer.

Baronica si še ni bila na čistem, kakšen človek je prav za prav malmaisonski gospod; zato se je zapletla z njim v razgovor in ga zraven neopazno proučevala. Ugotvila je, da je René ljubezniv kavalir, čeprav si ne prizadeva, in zanimiv mož, čeprav se ne kaže takega. Spoznala je, da se njegove umske vrline ujema s telesnimi: od tistega trenutka je gospod Derblay vidno zrasel v njenih očeh.

Tisti dan, ko sta se Moulinet in njegova hči odpravljala na grad

Beaulieu, je mladi svet igral na grajskem dvorišču kroglet. René in Bachelin sta sodila, baron, Oktavij, Suzana in baronica so pa igrali. Skozi odprta okna salona sta graščakinja in kontesa opazovali igralce in poslušali udarce in vsele vzklike zmagovalcev.

Ravno sta sodnika odločila neki sporen udarec v baronovo in Suzano korist, ko se je zdajci ustavil neki voz pred grajskimi vrati in tisti mah obrnil nase pozornost vseh.

Kakor bi trenil se je igralska družba raztepla vsak k svoji garderobi, nato so pa vsi odhiteli v salon. Medtem je bil že lakaj prinesel graščakinja posetnico.

Osuplo majaje z glavo je grofiča brala na glas:

»Gospod in gospodična Moulinet. Dolga tišina je sprejela te besede, kakor da bi bili vsi slutili, kako usoden dogodek se bliža.«

Baronica se je prva opomogla. Tlesnila je z rokami in vzkliknila:

»Ta je pa vendarle nekoliko prehudat!«

Dragi čitatelj!

Naš brezplačni ponatis je pri koncu. Izdali smo ga za Vas; hočemo Vam dokazati, da je roman, ki ga priporočamo in ki pravkar izhaja v »Družinskem tedniku«, dober in zanimiv. Mislimo, da se nam je ta dokaz posrečil.

Prihodnja nadaljevanja »Kontese Klare« so še lepša, še zanimivejša. Ker Vas bo gotovo mikalo vedeti, kako se bo razpletla ljubzenska zgodba, Vam priporočamo, da se naročite na »Družinski tednik« ali ga pa vsak četrtek kupite v svoji stalni trafiki.

»Družinski tednik« naročite pri upravi »Družinskega tednika« v Ljubljani, Tyrševa cesta 29/I, Cetrletno stane 20 Din, polletno 40 Din in v svetlo 80 Din. Posamezna številka po 2 Din. Na željo Vam uprava pošlje 1 številko zastonj in neobvezno na ogled.

»Družinski tednik« prinaša razen velesnimivih romanov še mnogo drugega zabavnega, koristnega in poučnega branja. Vsakdo, kdor se nanj naroči, mu ostane zvest. Pristopite v krog njegovih čitateljev tudi Vi!

Sédite torej in pišite še danes po eno številko na ogled! Lahko pa dobite že danes nadaljevanje tega ponatisa v vsaki boljši trafiki a 2 Din. Zahtevajte izrečno štev. 21 z dne 28. maja 1936.

Uprava »Družinskega tednika« Ljubljana, Tyrševa 29/I.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih. Ker si jih s Gro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in jo postopek zelo enostaven in stalnost barve jamčena. 1 garnitura s navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošljiva parfumerija Nobilior, Zagreb. Illica 34.

IZPADANJE LAS IN PRILJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica s navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošljiva parfumerija Nobilior, Zagreb. Illica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je še danes preizkušeno najboljša in najzanesljivejša sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in znanemjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica s navodilom Din 30.—. Naroča se pri: Nobilior-parfumeriji, Zagreb. Illica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih in v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Labore«. 1 steklenica s natančnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošljiva parfumerija Nobilior, Zagreb. Illica 34.

Prodaj

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

INTIMNI ŽENSKI KOLEDAR za leta 1936 do 1942, velikost notera, 180 strani, izd. A. Srbrova, izd. B. Slov., mora imeti vsaka dozorja žena, da se poudi, kako se lahko brez fizične ali moralne škode na versko in medicinsko neoporečen način trajno izogiba neželenemu spočetju. V zaprtem pisnu po povzjetju Din 40.—. Naroča se pri ženko M. Ramušček, Zagreb, Maruličev trg 6.

MAKULATURNI papir kupite poceni. Obrnite se na upravo »Družinskega tednika«.

Tako zadovoljni kakor se drugi boste tudi Vi, če naročite prvovratno uro budilko s sliko prečudne Marije v Brezji. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi se za to ne smela tako ura manjkati v pravi nobeni hiši. Še posebej privlačnost je Marija, ki gleda izra Goré na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovratna Din 107.—, Din 96.— in Din 87.—. Naročite po dopisnici s navodbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzjetju. Še priporočila zdravice Rant, urar, Josenice-Fužine.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

LEPO DVOSOBNO STANOVANJE s priključnim kopalnico, Ponudbe z označbo lege in najemnine poslati na upravo lista pod: »Mirna, točna stranka«.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SPORTNO KOLO, dobro ohranjeno želim kupiti. Ponudbe prosim na upravo »Družinskega tednika« s označbo cene in detaljnega popisa pod »Takoje plačame«.

Ženitve

Vsaka beseda 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SIMPATičNO GOSPODIČNO, dobro gospodinj, staro 20 do 21 let, vajeno vodstva večjega gospodinjstva in ki je žvela na kmoti ter ima po možnosti tudi doto. Iščem za svojo sina na veliko posvetstvo. Ilopine na upravo pod »Delavne roke, plemenit značaj«. Diskrecija častna zadeva.

Kurja očesa,

trdo kožo in zarasle nohte Vam brez bolečin odstranimo ter noge strokovnjaško zmasiramo v naši pedikuri. Obiščite nas, prepričajte se!

Nega nog 10 Din!

Prodaj

Ljubljana, Selenburgova 7

Vsega v izobilju

za malo denarja v veliki izbiri trenchcoatov, hubertusov, pumparic, perila itd. pri

PRESKERJU, Ljubljana Sv. Petra cesta 14

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postroženi s KURIVOM pri trdki

RUDOLF VELEPIC trgovina s kurivom LJUBLJANA VII.

Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus stalni odjem

Za pomlad

3222-44800
Odbr: 30-33 Din 39
Odbr: 34-38 " 45

5841-64805
Odbr: 27-30 Din 59
Odbr: 30-33 " 69

6622-44709
Odbr: 30-33 Din 69
Odbr: 34-38 " 79

2967-44800

1627-64748

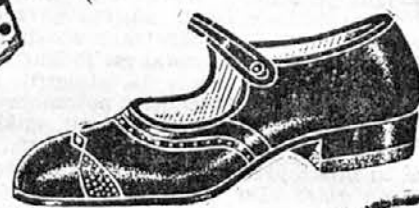
1637-44742

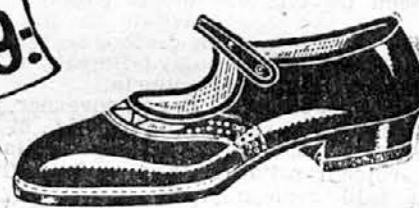
1337-64779

Rata

Za pomlad

4944-03

4844-24

4625-80

0375-19

4645-12

4645-12

2695-19

Rata